



# Sekopäinen loma

## Sisältö

1. päivä.....	3
Lomailijat lennossa.....	3
Maassa maan tavalla.....	9
Juhlinta alkaa.....	13
2. päivä.....	18
Tuliaisie kotimaahan.....	18
Riita.....	22
3. päivä.....	29
Kaksi petosta.....	29
Ilmestys.....	31
4. päivä.....	34
Todisteet ja tuomio.....	34
Saarna.....	39
Kadotus.....	45
5. päivä.....	47
Poppamies.....	47
Katumus ja kaste.....	52
6. päivä.....	56
Toinen ääni kellossa.....	56
Uskontoa ja politiikkaa.....	59
Myrskyisä meri.....	65
Viimeinen ilta.....	67
7. päivä.....	75
Välirikko.....	75
Vapaus ja vankeus.....	83
Jäähvyäiset.....	88

© 2005 - 2010 Jarkko Linnanvirta

*Tämä loma oli uskomattoman sekopäinen ja järkyttävä kokemus itse kullekin - en suosittelen lukemaan...*

## **1. päivä**

### **Lomailijat lennossa**

Oli ankea ja harmaa marraskuinen aamu. Ulkona tihkutti räntää ja kadut olivat täynnä loskaa. Uuden loskan alla oli edellisenä yönä jäätynyttä vettä. Paavo oli edellisellä viikolla liukastunut ja satuttanut selkensä. Se oli jo melkein parantunut, mutta hän oli hermostunut. Jokatalvinen loskapaskasää ei miellyttänyt häntä. Minne olivat liuenneet rehellinen suomalainen talvi ja hanki?

Paavo istui lentokoneessa. Ilmeisesti koko Suomi oli varannut liput etelän lämpöön, sillä Paavon ainoaksi vaihtoehdoksi jäi lentää kaukaiselle Bilehile-saarelle. Saari on armoton sekopäisten bilettäjäiden suosima kohde jossain päin päiväntasaajaa. Kukaan ei osannut oikeastaan sanoa sen tarkkaa sijaintia, sillä saarelta ei ollut aiemmin jäänyt muistikuvia – roimimmallakin tahdonvoimalla varustautunut raittiusintoilija sortuu saarella juhlimaan riehakkaasti.

Jonkin ajan kuluttua koneen noususta Paavon mieli alkoi keventyä. Hän tiesi, että määränpää olisi päiväntasaajalla; kaukana lumesta, loskasta ja jäästä. Hieman hänen mieltään tosin kolotti se, että lentäjätkään eivät tienneet aivan tarkkaan, missä määränpää sijaitsee. Kuuleman mukaan Afrikan yläpuolelle päästäessä tulee kone kääntää kaakkoon, sillä bilettäessähän nupit ovat aina kaakossa. Sitten jatketaan eteenpäin, kunnes kone alkaa tutista, kompassin neula väristä ja tutkakuva hyppiä biletyksestä syntyvän melun vuoksi. Silloin on aika laskeutua.

Lentokoneen kapteeni oli iältään hieman viiden kymmenen yläpuolella, ja hän oli kerran aikaisemmin käynyt kaukaisella Bilehile-saarella. Häntä parisen kymmentä vuotta nuorempi perämies sen sijaan oli reissulla ensimmäistä kertaa.

- Matka on todella pitkä lennettäväksi edestakaisin putkeen, joten meidän lienee parasta yöpyä saarella ja lähteä takaisin vasta aamulla, sanoi perämies kapteenille.

- Ei, vastasi kapteeni tiukasti.

- Miksi ei? Väsyneenä lentäminen on vaarallista!

- Jos haluamme selvittää saaren tarkan sijainnin, ei sinne passaa jäädä sekuntiakaan pitemmäksi aikaa kuin on tarvis.

- Ei meidän tarvitse mennä mukaan bilettämään.

- Bilehile-saaren asukkaat ovat liian vieraanvaraisia. Jo tervetuliaisvesi ja -pulla ovat vaarallisia, tiesi kapteeni.

- Kuinka niin?

- No, heidän vetensä on kirkasta viinaa ja pullansa sisältävät kannabista, ja jos jättää ottamatta, loukkaa heidän tunteitaan ja joutuu karkotetuksi *Petos*-saarelle.

- Entä jos otetaan vain pullat ja mennään sitten heti nukkumaan? keksi perämies.

- Valitettavasti karkottaminen ei koske vain lahjoista kieltäytymistä, vaan myös bilekutsusta kieltäytymisestä. Ja Bilehile-saarella kutsuja voi tulla useita yössä, eikä sellaisen biletyksen jälkeen seuraavan päivän lentomatkastakaan muistaisi enää mitään, jahka kotimaahan on päässyt.

- Hyvä on, jätetään lasti ja matkustajat kentälle ja noustaan takaisin ylös jo ennen terminaalissa käymistä.

- Toivotaan, ettei kukaan halua tulla tällä koneella pois saarelta.

Sitten lentoemäntä toi heille kahvia ohjaamoon. He selittivät tälle, etteivät aio yöpyä Bilehile-saarella. Lentoemäntä ei pitänyt ajatuksesta, sillä hän ei kuulemma jaksaisi tehdä enempää työtä saarelle pääsyn jälkeen. Hän halusi hieman rentoutua ensin. Kapteeni kertoi hänelle, ettei hänen tarvitsisi tehdä töitä enää paluumatkalla, sillä kone olisi silloin tyhjä. Perämies lisäsi vielä, että lentoemäntä voisi aivan hyvin jäädä itse Bilehile-saarelle.

lentoemäntä poistui miettiväinen ilme kasvoillaan. Toisaalta muutaman päivän biletyksessä keskellä raskasta työsarkaa ei tekisi pahaa.

Mutta poissaolo tulisi kuitenkin selvittää aina esimiehelle, ja toimivien raijien keksiminen kävisi sekii työstä. Jos selittäisi sairastuneensa johonkin sikäläiseen tautiin, joka tunnetaan siellä parhaiten ja pystytään näin ollen parantamaan vain siellä? Älytön idea, mutta ainoa, mitä lentoemännän mieleen juolahti.

Matkustamon puolella Paavo katseli koneen telkkarista tulevaa elokuvaa, jossa nainen oli rakastunut ruuhkabussissa tapaamaansa mieheen. Mies matkusti lentokentälle, josta hän lensi Yhdysvaltoihin. Köyhä nainen alkoi tekemään työtä hullun lailla saadakseen rahaa Yhdysvaltojen lentolippuihin. Työnteon lomassa hän oli kokoajan näkevinään rakastamansa miehen – joko ohikulkijana, asiakkaana tai työtoverina. Elokuvan nimi oli *Hullu Rakkaus*. Paavo piti elokuvaa mielenkiinnottomana ja typeränä. Eihän kukaan rakastu ensisilmäyksellä niin, että haluaa matkustaa Valtoihin tämän vuoksi.

Huono elokuva vei Paavolta alkaneen hyvän mielen pois ja alkoi pitkästyttää häntä. Hän katseli väsyneenä, kuinka ravintolapäällikkö oli antamassa naiselle potkuja tämän kaadettua ruuat asiakkaan päälle – jo kolmannen kerran samana päivänä. Kohtauksen oli tarkoitus olla hauska, mutta se oli esitetty niin kankeasti, että naurun sijasta kuului haukotusta. Seuraavaksi nainen käveli pohjalle vajonneen näköisenä pitkin laitakatuja yrittäen etsiä uutta rahanlähdettä. Kymmenen minuuttia kestäneen kävelykohtauksen jälkeen hän löysi viimein tien pölyiseen ja ikävään antikvariaatti-liikkeeseen, jossa tiskin takana istui kyyryssä kirjaan syventynyt pöhöttynyt vanha käppyrä.

Paavon pää nytkähti alas, jonka jälkeen hän virkosi muutamaksi sekunniksi. Sitten hän meinasi taas nukahtaa... ja taas... ja taas. Jonkin ajan kuluttua Paavo heräsi oudossa olotilassa. Kone tärisi ja poukkoili miten sattui, mutta kukaan ei tuntunut olevan moksiskaan. Päin vastoin, kaikki olivat pukeneet ylleen lannevaatteet ja olkihätun. Matkustajat olivat päässeet biletunnelmaan. Paavo yritti nousta käytävälle. Hänen oli kamppailtava, sillä hänellä oli hyvin väsynyt ja huono olo - nukkumisesta huolimatta. Päästyään ylös hän hoiperteli koneen etuosaan kysymään kapteenilta lennon tilannetta. Kun hän

viimein saapui ohjaamon luo, hän huomasi oven olevan raollaan. Hän meni sisään ja oli juuri avaamassa suutaan, kun hän näki lentokapteenin ja perämiehen vetelemässä pilveä bongista – ohjaamatta lainkaan konetta! Seuraavaksi ohjaamoon astui lentoemäntä muhkea havannalainen sikari huuleksaan. Väsymys ja huono olo ottivat Paavossa vallan – hän pyörtyi ohjaamon lattialle, ja lentoemäntä karisti tuhkaa hänen päälleen.

Kapteeni, perämies ja lentoemäntä naureskelivat Paavolle. He päättivät tehdä miehelle palveluksen ja kantaa hänet omalle paikalleen matkustamoon. Istumapaikan selvittämiseksi he kaivoivat Paavon lompakosta lentolipun. Setelit kävivät kyydin maksusta ja kolikot tipistä.

Matkustamossa he nostivat Paavon korkealle kaikkien nähtäväksi ja huusivat:

– Heii! Hyvä meininki!

– Hyvä meininki! vastasivat matkustajat.

Kapteeni, perämies ja lentoemäntä heiluttivat ja riepottelivat Paavo kyydityksen ajan – ja taisi tämä pari kertaa tipahtaa lattiallekin ”*silkasta vahingosta*”.

Paavo heräsi jonkin ajan kuluttua, muttei uskaltanut avata silmiään. Hän toivoi äskeisen olleen unta, mutta pelkäsi silmien avaamisen paljastavan hänen toiveensa turhaksi. Lopulta hän päätti avata ne nopeasti. Ei! Hän näki edelleen lannevaatteeseen pukeutuneen naisen tanssimassa edessään. Se oli siis totta. Paavo ummisti jälleen silmänsä peläten koneen putoavan alas pössyttelevän miehistön toilailujen vuoksi. Hän odotti hetken kauhuissaan, mutta lopulta kauhu muuttui ihmetykseksi. Miksei kone ole jo pudonnut? Ja miksei kone enää tärissyt? Sen sai selville vain avaamalla silmänsä.

Lannevaatteisiin pukeutunut nainen tanssi edelleen lavalla musiikin tahdissa. Vähitellen musiikki loppui, ja yleisö nousi taputtamaan ja hurraamaan esitykselle. Hetkeä myöhemmin nainen keskusteli toimistossa esimiehensä kanssa, joka ojensi tälle palkkion. Hullu nainen ampaisi heti lentokentälle.

Paavon oli vielä varmistuttava siitä, että aiemmat tapahtumat olivat todellakin pelkkää unta. Hän kutsui nappia painamalla lentoemännän paikalle.

- Saisinko lasin vettä? kysyi Paavo lentoemännän saavuttua.

Lentoemännän hääraillessä veden kanssa, Paavo yritti nuuskia, haisiko hän sikarilta. Ei haissut. Eikä lannevaatteitakaan näkynyt enää missään.

Paavon nukkuessa miehistö oli laatinut toimintasuunnitelman. Lentoemäntä jäisi saarelle ja selittäisi saarelaisille, että koneen olisi palattava nopeasti takaisin Suomeen, sillä Suomen presidentin olisi päästävä nopeasti matkustamaan Yhdysvaltoihin tärkeään kokoukseen. Kaikki muut koneet nimittäin ovat täysiä. Suunnitelma oli yksinkertainen, mutta yksinkertaisissa suunnitelmissa on aina vähemmän asioita, jotka voisivat mennä pieleen.

Noin tunnin kuluttua kone alkoi tutista ja täristä. Se oli merkki siitä, että saari oli lähellä, ja että bileet olivat jo täysillä pystyssä. Lienevätkö koskaan tauonneetkaan? Mekkalasta syntyvät ääniaallot aiheuttivat koneen tärisemisen. Kapteeni kuulutti, että kone alkaa kohta laskeutua. Hän toivoi, että lento oli sujunut mainiosti ja toivotti matkustajat tervetulleiksi uudestaan.

- Voi, kunpa tietäisit, mielti Paavo.

Nyt miehistön suunnitelma oli pikkuhiljaa aika panna täytäntöön. Kapteeni aloitti laskeutumisen. Muutaman hetken kuluttua kone lähestyi kiitorataa. Kuului tömähdys ja matkustamosta raikuivat "golf-aplodit". Kapteenia alkoi nyt jännittää. Hän ohjasi koneen pois kiitoradalta. Laskeutumislupaa pyytäessään hän oli pyytänyt paikalle pari linja-autoa ja matkustajille portaat. Nämä olivat kaikki heitä vastassa. Porrasauto oli valmiina ajamaan portaat kiinni koneen kylkeen, ja oli pa portaiden yläpäähänkin jo ennättänyt kiivetä Bilehile-saaren johtaja toivottamaan tulijat tervetulleiksi saarelle - oikein shampanjapullo kädessään.

Koneen ovien avauduttua johtaja astui reippaasti sisään ja marssi ohjaamoon hymyssä suin.

- Miksi haluatte kuljettaa matkustajat linja-autolla kentälle? Olisihan koneen voinut ajaa terminaaliinkin, ihmetteli johtaja.
  - Meillä on kiire... ehti lentokapteeni aloittaa.
  - Ahaa! Kiire bilettämään! Olisihan minun pitänyt se ymmärtää.
  - Ei-ei, tarkoitan... yritti kapteeni.
  - Älkää olko turhan vaatimattomia! Sanokaa vain mitä haluatte, niin olemme käytettävissänne, sanoi johtaja.
- Sitten hän avasi shampanjapullon, taikoi takintaskustaan esiin muutaman kristallisen viinilasin ja kaatoi jokaiselle kupin kuohuvaa. Peli oli pelattu. Presidenttiluokan suunnitelma oli hyödytön.

## Maassa maan tavalla

Paavo laskeutui alas portaita ja ihaili aurinkoista ja eksoottista maisemaa. Palmuja ja muita upeita puita ja kasveja oli joka puolella. Hänellä ei ollut matkatavaroita koneen ruumassa, joten hän poistui heti lentokentältä. Tämän loman hän aikoi ottaa kevyesti – turha roina olisi vain rasittanut ja hidastanut. Vain tärkein oli mukana selkärepussa. Hän kävi vain lentokentän opastuksessa hakemassa saaren kartan. Jo alunperin hän tiesi että hänen hotellinsa olisi vain kävelymatkan päässä kentältä, joten hän tiesi taksin siinä vaiheessa turhaksi.

Hän lähti kävelemään pienen metsikön läpi johtavaa tietä kohti saaren länsirannikkoa. Hän ihaili metsässä kaikkia uusia, tuntemattomia puita, kasveja ja jopa pieniä eläimiäkin. Metsikön jälkeen oli edessä hieno ja siististi hoidettu puisto, jossa oli muutamia penkkejä ja tienreunalla kasvamassa saaren kansalliskasvia – kannabista.

Hotellille päästyään hän meni tiskille maksamaan hotellilaskun etukäteen, jonka jälkeen hän painui huoneeseensa. Hotellin aulassa palvellut virkailija oli antanut hänelle avaimen yhteydessä lapun, jossa oli kaksi saaren tärkeintä lakia, jotka oli syytä opetella kunnolla. Ensinnäkin jos joku tarjoaa jotakin, siitä ei tule kieltäytyä. Toiseksi jos joku kutsuu bileisiin, ei siitäkään tule kieltäytyä. Bileisiin menemättömyydestä ei kuitenkaan välttämättä rangaista, mikäli on esimerkiksi sammunut jo ennen ko. bileiden alkua.

Rangaistuksena lakien rikkomisesta on *Petos*-saarelle karkottaminen sillä perusteella, että on loukannut toista ihmistä ja kenties latistanut tämän hyvää biletyspäivää. Lisäksi lappusessa huomautettiin, että *Petos*-saari on asumaton, ja että laivareittiä ei saaren lähellä mene, eikä saarelle laskeutuminen onnistu lentokoneella tai helikopterilla. Pois pääsee vain silloin, kun saarelle tuotaisiin uusi rikollinen rangaistavaksi. Ja pelottava rangaistus pitää kyllä huolen siitä, että niin tapahtuu vain harvoin.

Koska Paavolla oli nälkä, hän päätti lähteä etsimään hyvää ravintolaa. Hän käveli pitkin rantakatua, kunnes löysi viehättävän näköisen ruokapaikan. Tarjoilija ohjasi hänet pöytään, josta oli hieno näkymä suoraan merelle. Ruokalistassa oli hyvin paljon erilaisia kala-aterioita, sillä saari hankki suurimman osan muonistaan merestä. Paavolle suositeltiin mustekalarenkaita ja mätiä. Suomessa hän oli tottunut syömään mustekalarenkaita silloin tällöin, ja mätiä aina jouluisin. Niinpä hän uskalsi syödä niitä täälläkin ilman kuoleman pelkoa.

Viereisessä pöydässä istui nuori, musta mies seurassaan tumma, vielä häntäkin nuorempi nainen. Nainen torui miestä siitä, että tämä oli vetänyt pohjat jo tässä vaiheessa – heillä oli edessään neljät pippalot, ja miehen oli kestettävä ne kaikki loppuun saakka. – No ehtiväthän nämä vielä laskea, yritti mies puolustautua. Nainen ei kuitenkaan sanonut enää mitään. Hän ei edes katsonut miestä, vaan oli alkanut tuijottaa harmistuneena merta.

Saaren eteläosassa bileet oli käynnistetty jo kello neljän aikaan. Johtajan ateljeessa oli meno päällä, kun lentokapteenia, perämiestä ja lentoemäntää kierrätettiin ympäri taloa. Vaikka Bilehile-saarella lentokenttä olikin, ei siellä yleensä käynyt koneita kuin pari kertaa kolmessa kuussa. Ensimmäinen kone tuo ihmisiä, ja seuraava hakee nämä ihmiset pois viikon kuluttua. Sitten kenttä on taas reilut pari kuukautta tyhjiään. Itse lentokenttäkin oli vasta muutaman vuoden vanha, joten saarelaiset kävivät kauppaa vain lähistöllä olevien muiden saarien ja valtioiden kanssa. Kaukaisimmissa maissa ei välttämättä oltu kuulutkaan koko Bilehile-saaresta.

Johtaja toivoi lentokoneiden levittävän tietoa saaresta sekä täydellisenä rentoutumis- ja lomakohtena että hyvänä kauppapaikkana. Lisäksi johtaja oli kiinnostunut itse lentokoneistakin – niiden rakenteesta ja toiminnasta ja miten niitä lennetään. Niinpä nyt oli otollinen hetki rupertella lentohenkilökunnan kanssa saaren mahdollisesta markkinoinnista muuhun maailmaan ja muusta

sellaisesta. Ja jotta markkinointi onnistuisi kunnolla, tulisi lentäjien tietää enemmän saaresta ja sen tavoista.

Shampanjapullo oli jo juotu loppuun, ja johtaja tarjosi vierailleen avustajansa näpsäköin ja tarkoin sormin käärimiä hamppusätkiä.

-Ei kiitos, en polta, vastasi kapteeni, joka oli tottunut työssään tapaamaan ravintolailallisilla ihmisiä, jotka tarjoilivat hänelle sikareita.

-Ai? sanoi johtaja hieman hämillään..

-Minä voisin kokeilla, kiitos! pelasti lentoemäntä tilanteen.

-Olkaa hyvä, kaunis neito, vastasi johtaja jälleen yhtenä aurinkona, jollainen hän oli ollut siitä asti, kun astui vieraidensa koneeseen. Markkinointipersonaa hänestä ei ainakaan puuttunut!

Perämies mietti tarkasti, mitä vastaisi, mikäli johtaja tarjoaisi sätkää hänellekin. Toisaalta hän ei haluaisi polttaa - varsinkaan pilveä - mutta toisaalta ei *Petos*-saarikaan kuullostanut houkuttelevalta. Mutta samassa johtajan huomio kiinnittyi hänen miespuoliseen avustajaansa, joka oli usein mukana tärkeissä työtehtävissä.

Johtaja tervehti apulaistaan iloisesti, mutta apulainen tervehti vain vaisusti ja siirtyi suoraan asiaan. Hänellä oli huonoja uutisia kerrottavanaan. Niinpä hän ja johtaja jättivät lentohenkilökunnan hetkeksi ja siirtyivät keskustelemaan rauhaisempaan paikkaan.

Kaupankäynti erään merkittävän tuontisaaren kanssa oli ajautunut ongelmiin. Kyseinen saari oli alkanut vaatia suurempaa korvausta alkoholin ja tupakan tuonnista kuin mitä Bilehile-saari pystyi maksamaan. Johtaja ihmetteli kauppakumppaninsa ahneutta, mutta sai lopulta kuulla ihan järkevän selityksen suuremmalle hinnalle: yleinen hintataso muualla päin maailmaa oli noussut, ja se tuntui erityisesti pienissä ja heikoissa valtioissa. Tarkemmin ajatellenhan Bilehile-saari on valtio – onhan sillä omat lakinsakin.

Johtaja hermostui uutisesta ja moitti apulaistaan, sillä tämä oli pilannut hänen hyvin alkaneen bilemielialansa. Uutinen olisi tullut kertoa vasta aamulla, pahimman krapulan hellitettyä. Apulainen perusteli ilmoitusajankohtaansa kuintekin sillä, että kyseessä oli

tärkeä asia, ja että päätöksiä oli tehtävä pian, tai muuten olisivat pian kuivat päivät edessä.

## Juhlinta alkaa

Pieneksi jälkiruoaksi oli Paavo tilannut itselleen eksoottisen drinkin. Hän katseli ikkunasta rannalle, jossa ihmisiä makasi hiekalla ottamassa aurinkoa, pelasi rantapalloa, käveli jäätelökioskille ja meni uimaan tai tuli sieltä. Aaltojen päällä uiskenteli ihmisten päitä ja lainelautailijoita. Paavo ajatteli, että olisi kiva käydä joku päivä uimassa. Voisi sukella ja lukea rannalla matkalle mukaan tullutta kirjaa nimeltä *Sekopäinen loma*. Taustalla ihmiset pelaisivat rantapelejä ja ottaisivat rennosti. Ah, se olisi elämää.

Mutta sinä päivänä hän ei jaksanut. Hän laski tyhjän juomalasin pöydälle, kutsui tarjoilijan luokseen ja maksoi laskun. Sitten hän lähti takaisin hotellille ottamaan parin tunnin torkut, jonka jälkeen hän voisi käydä illalla kiertelemässä saarta, joka tuntui hänestä ainakin näin ensisilmäyksellä ihan viihtyisältä. Ympäristö oli paikoitellen metsikköistä, ja trooppiset puut saivat metsiköt muistuttamaan hieman viidakkoa. Länsirannikko oli suurimmalta osalta hiekkaa.

Kello oli hieman yli viisi, ja Paavo laittoi hotellin kelloradion soimaan seitsemältä. Ennen nukahtamistaan hän rupesi miettimään, että minkälaisia pippaloita saarella tulisi näkemään. Ja että millaisia bileitä hän ei haluaisi nähdä. Paavo ei bilettänyt usein, mitä nyt muutaman kerran vuodessa kavereiden kanssa. Työ oli hänelle miltei koko elämä, vaikka kyllä hän lomallakin kävi aina välillä.

Paavo oli oikeastaan aina asunut yksin. Ei hän ollut sitä tyyppiä, että solmisi jonkun kanssa liiton ja pystyttäisi perheen. Vaikka saattoi hän joskus seurustella muutaman viikon. Ja oli hänellä naispuolisia ystäviäkin, mutta mitään vakavampaa hän ei halunnut.

Tällä lomalla hän ajatteli, että voisi hyvinkin ainakin käväistä muutamissa juhlissa.

Seitsemältä kello alkoi mölistä. Puettuaan vaatteet ylleen Paavo poistui hotellista. Aurinko oli jo hieman laskenut, mutta ulkona oli silti vielä valoisaa. Nyt Paavo lähti rantatietä toiseen suuntaan kuin mitä aikaisemmin päivällä. Tien oikealla puolella oli erilaisia

liikkeitä, mökkejä, pihoja ja välillä myöskin pieniä puistoja. Vasemmalla puolella oli kaistale länsirannikkoa. Veteen oli tieltä matkaa rannan halki pari sataa metriä. Vähän ajan kuluttua tie kääntyi hitaasti sisemmälle saareen, jolloin vasemmalla puolella tietä alkoi kasvaa puita ja pensaita. Jostakin alkoi kuulua musiikkia. Parin minuutin kävelyn jälkeen Paavo näki karaoke-baarin. Musiikki ja laulu kantautuivat ulos asti, mutta sanoista ei saanut selvää, sillä ainakin juuri menossa ollut laulua laulettiin paikallisella *hulmalan* kielellä. Se on eräänlaista mongerrusta. *Hulmala* kuuluu luultavasti maailman vähiten puhuttuihin kieliin.

Bilehile-saarella osa ihmisistä – etenkin vanhemmasta väestä – puhuu pelkästään *hulmalaa*. Englantia oli alettu opettaa nuorille ihmisille johtajan päänäpistä. Eihän saari voinut kansainvälistyä, mikäli tätä maailman kieltä ei osannut kukaan.

Paavo päätti astua sisään baariin. Vaikka eivät laulun sanat hänelle auenneetkaan, kuulosti se silti hyvältä. Juuri siihen saareen sopivalta.

Perämies tanssitti kaunista, tummaa neitoa johtajan ateljeen juhlasalissa. Tanssin nimeä perämies ei muistanut, mutta se oli jokin paikallinen perinnetanssi. Se oli yksinkertainen ja helppo oppia, ja perämieskin tanssi sitä jo melko sujuvasti. Hupaisinta tanssissa on niin sanottu karsintahyppy. Se tapahtuu aina muutaman minuutin välein niin, että jokainen tanssijapari hyppää samaan aikaan niin korkealle kuin pystyy. Hypyssä aina eniten humalassa olevat parit kaatuvat tai osuvat toisiin bilettäjiin, mikä aiheuttaa hauskoja välikohtauksia. Mikäli on tanssakilpailu, kaatuvat tanssijat häviävät – kaatuu sitten oman humalansa vuoksi tai jonkun toisen tönäisemänä. Pisimpään selviävä pari voittaa kilpailun.

Mutta nyt ei ollut kyseessä kilpailu. Kyseessä oli johtajan säännöllisesti järjestämät pippalot. Ne järjestettiin aina kerran kahdessa viikossa. Oli herännyt keskustelua, että ne voisi tulevaisuudessa järjestää viikoittain.

Johtaja neuvotteli työhuoneessaan apulaisensa kanssa aiemmin ilmenneestä ongelmasta. Käytännössä luultavasti verojen nostaminen

oli ainoa toimiva vaihtoehto. Vaan saarelaiset eivät pitäisi korkeammasta verosta, elleivät saisi enemmän etuja. Näitä asioita johtaja ja apulainen olivat pohtineet jo puolisen tuntia, mutta vaikka ratkaisua ei vielä löytynytäkään, halusi johtaja keskeyttää neuvottelun. Hän halusi nimittäin tarkistaa, että hänen vierailtaan oli hauskaa. Olisi epäkohteliasta höpöttää apulaisen kanssa koko illan ajan työseikoista.

Kapteeni huomasi juhlasaliin pujahtaneen johtajan tulevan häntä kohti.

- Oletko viihtynyt juhlissani? kysyi johtaja.

- Kyllä, kiitos. Oikein hyvin, vastasi lentokapteeni. Hän oli hieman piristynyt siitä kun johtajan onnistui keplotella hänet saarelle, mutta hieman hän vielä mietti, että oliko saarelle jääminen hyvä vai paha asia.

- Oletko kokeillut tanssimista? kysyi johtaja. - Tuon nykyisen tanssin nimi on *secola*. Erittäin yksinkertainen mutta hauska tanssi.

- Ei kiitos. Minä mieluummin istuskelen ja katselen, vastasi kapteeni. Mutta sitten hän muisti jälleen lakipykälät. - Tai voisinhan minä oikeastaan koettaa.

- Hienoa, vastasi johtaja ja opetti kapteenille yksinkertaiset askeleet. Hän kertoi hyppäämisestä sen verran, että tanssilattialla on aina yksi pari, joka näyttää muille, milloin tulee hypätä. Eli ei tule ottaa stressiä hypystä vaan hypätä silloin kun muutkin hyppäävät.

Kapteeni bongasi jostakin kauniin naisen, jonka kävi poimimassa pois seisottumasta.

Lentoemäntä oli löytänyt jotenkin ateljeen kirjastoon, jossa hän istuskeli yksikseen kirjoittamassa kirjettä. Hän selitti miten paikallinen *Tapaija*-niminen tauti oli tarttunut häneen jo samana iltana kun he olivat tulleet saarelle. Hän kirjoitti kirjeen niin kuin olisi kirjoittanut sen vasta seuraavana päivänä, jolloin kapteenin ja perämiehen olisi tarkoitus viimein häipyä saarelta. Tauti olisi hengenvaarallinen, mikäli sitä ei jäisi hoitamaan saarelle, sillä vain paikalliset osaisivat hoitaa sen kunnolla. Myöhemmin lentoemännän

olisi tarkoitus antaa tämä kirje kapteenille Suomeen toimitettavaksi. Kapteeni ja perämies olisivat näin juonessa mukana.

Lentoemäntä sulki paperin kirjekuoreen, kirjoitti siihen työnantajansa nimen ja sujautti sen sitten taskuunsa. Sitten hänellä ei ollut enää mitään "*pakollisia tehtäviä*" sille illalle, joten bileet sai hänen puolestaan luvan alkaa! Hän päätti suunnistaa kohti juhlasalia, jossa oli ollut jo jonkin aikaa sitten. Saliin päästyään hän katsoi kiinnostuneena perämiestä, joka edelleen tanssitti tummaa naista. He näyttivät hyvin ihastuneilta toisiinsa. Hän oli iloinen siitä, että perämies näytti viimeinkin saaneen itselleen tyttöystävän – ei ehkä pitkäksi aikaa, mutta kuitenkin. Sitten lentoemäntä huomasi kapteenin, joka tanssitti vähän alle nelikymmpistä naista. Lentoemäntä toivoi, ettei tilanne menisi heidän kohdallaan sen vakavammaksi. Hän toivoi sitä kapteenin vaimon ja lasten puolesta.

Tanssikappale loppui, ja kapteeni ja perämies palasivat seuralaistensa kanssa tanssilattialta.

– Ahaa, sinäkin olet täällä, tervehti kapteeni lentoemäntää.

– Moi! Näytätkin jo löytäneen itsellesi seuralaisen, vastasi lentoemäntä.

– Jep, tämä kaunis nainen osaa tanssia mahdottoman hyvin! kehui kapteeni.

– Paremmiin kuin vaimosi? piikitteli lentoemäntä.

– Hei, ei tämä ole sitä miltä se ehkä näyttää. Me olemme vain ystäviä, tyyntytteli kapteeni.

– Niinhän ne kaikki miehet sanovat, ajatteli lentoemäntä, muttei sanonut ääneen.

– Hyvä on. Tässä on muuten kirjeeni työnantajalle – sinähän lupasit toimittaa sen perille, sanoi lentoemäntä ojentaen kapteenille kirjeen.

Lentoemännästä oli parempi pitää kapteeni hyvällä tuulella, jottei kirje jäisi puolimatkaan. Varsinkin kun mitään kovin vakavaa ei ollut tapahtunut – ainakaan vielä.

Baarissa Paavo katseli ensin hieman ympärilleen ja käveli sitten tiskille. Sisutuksesta näki heti, ettei kyseessä ollut mikään räkälä.

Sisutukseen kuului parisen kymmentä pöytää tuoleineen, muutama naulakko ulko-oven vieressä ja tummat pitsiverhot ikkunoissa. Kaikki kalusteet olivat vanhaa, tummaa puuta. Lisäksi paikka oli koristeltu tunnelmallisilla kasveilla.

Tiskillä oli liitutaaluihin kirjoitetut listat eri drinkeistä ja ruokalajeista. Ruokaa Paavo ei vielä halunnut, joten hän alkoi suoraan silmäillä drinkkilistaa. Hän päätti ottaa *vunajima*-nimisen drinkin, johon tuli banaanilikööriä, rommia, siideriä, ananaspaloja sekä jäitä. Englantia Paavoä palvellet tarjoilijatar ei osannut, mutta drinkin tilaaminen onnistui näppärästi listalta näyttämällä. Ensimmäisen jälkeen Paavon oli pakko ottaa vielä toinen ja kolmaskin.

## 2. päivä

### Tuliaisia kotimaahan

Koitti yö ja koitti aamu. Lentokapteeni havahtui diskosta, jonne saaren johtaja oli hänet, lentoemännän ja perämiehen vienyt edellisenä iltana kierrättäessään heitä ympäri saarta tutustumassa paikkoihin.

– Ai niin, muisti kapteeni jumalattomassa kankkusessaan. Enempää hän ei halunnutkaan muistaa. Hän huomasi makaavansa penkillä diskon tanssisalissa, jossa lojui muitakin sammuneita ruhoja. Ketään tuttua siellä ei ollut. Ei edes kapteenin tanssittamaa viehkeää naista, joka oli jossakin illan vaiheessa lehahtanut tuhkana tuuleen. Todellakin, hänhän oli sytyttänyt tumman, pitkän tukkansa palamaan kuin nuotion yrittäessään sytyttää tupakkaa.

Tärisevänä ja häilyvänä hahmona kapteeni yritti nousta seisomaan. Päästyään ylös hän ei kuitenkaan horkassa uskaltanut kävellä askeltakaan. Niinpä hän asettui takaisin makuulle penkille ja vaipui jälleen uneen. Hän tärisi vielä herätessään seuraavankin kerran. Hän kuuli penkinkin tärisevän ja toivoi, ettei olisi itse aiheuttanut sitä. Olihan pelottavaa kuulla oman itsensä tärisevän penkkiä vasten. Sitten hän tunsu samaisen tutinan myös vasemmassa jalassaan ja tajusi sen tulevan matkapuhelimesta. Hän kaivoi kälättimen esiin ja luki: *"yksi viesti saapunut"*.

– Milloin lennät kotiin, kulta? kysyi hänen vaimonsa.

– Tänään, vastasi kapteeni lyhyesti ja toiveikkaasti.

Viimein hän tunsu kykenevänsä kävelemään. Onneksi hänellä oli kaikki vaatteet yllään – eipähän tarvinnut haeskella niitä mistään, eikä potea tunnon tuskia vaimon puolesta. Mutta mikä rapisi hänen pukunsa povitaskussa? Ei kai vain sydän tärjänyt tuolla lailla? Hän päätti tarkistaa tilanteen ja kaivoi taskusta lentoemännän antaman kirjeen. Ihme kyllä kirje oli säästynyt ryttääntymiseltä ja mikä kaikkein tärkeintä – kadotukselta.

Perämies ilmaantui jostain aulasta tanssisalin oviaukkoon selkäänsä pidellen.

- Luulen, että meidän on aika lähteä, sanoi kapteeni jokseenkin voimattomalla äänellä.

- Samaa mieltä, auh, vastasi perämies.

- Mitäs sinulle on tapahtunut?

- Olin ilmeisesti törkeän pihalla eilen. Olin juuri menossa hakemaan uutta drinksua, kun törmäsin hulluna ryntäilevään naiseen ja kaaduin niin, että selkä osui johonkin pirun tuoliin.

- Auts. Taisi sattua aika ikävästi?

- Ei se sillon sattunu hirveesti, mutta nyt kyllä tuntuu. Ja mä en sitten taas tiedä, mitä niihin drinkkeihin oli sekoitettu.

- Miten niin?

- Se nainen, johon mä törmäsin, näytti mun silmissä siltä, kuin sillä olis ollu tukka tulella.

- Olet tosiaan vetänyt jotain sopimatonta. Onko muuten tietoa, missä me olemme?

- En tiedä. Heräsin vasta äsken enkä ole käynyt vielä ulkona.

Samaan aikaan saaren johtaja istui hermostuneena autossaan. Hänen autonkuljettajansa ajelutti häntä pitkin poikin saarta koluten eri biletyspaikkoja.

- Missä kummassa he voivat olla? mietti johtaja tuskastuneena. Hän oli herännyt ateljeessaan muistamatta, minne oli jättänyt arvokkaat vieraansa. Hän vain toivoi, etteivät vieraat olleet vielä ehtineet kaivata häntä. Ja täytyy sanoa, että hänen toiveensa oli toteutunut.

- Kyllä he kohta löytyvät. Olemme jo käyneet melkein kaikki paikat läpi, vastasi autonkuljettaja.

- Samassa he karauttivat diskon pihaan ja johtaja rynnisti sisään. Aulasta hän bongasi juuri lähtöä tekevän kapteenin ja perämiehen. Hän uteli vierailtaan, oliko heillä ollut hauskaa. Lisäksi hän kysäisi, missä kaunis lentoemäntä mahtaa olla. Hän ilahtui kovin kuullessaan, että tämä olisi jäämässä saarelle. Samassa naikkonen pamahtikin paikalle viereisestä naisten huoneesta.

– Hyvää huomenta, kaunis neiti, tervehti johtaja. Sillä hetkellä lentoemäntä näytti tosin törkeän kamalalta – etenkin krapulaisen meikkauksen jälkeen.

– Tulkaa, autoni odottaa pihassa, kutsui johtaja koko kööriä.

– Meidän pitäisi kyllä jo lähteä kohti Suomea, ilmoitti kapteeni.

– Se sopii, vastasi johtaja, olenkin jo käsenyt alaisteni siivota ja huoltaa koneenne. Se on ihan kohta lähtövalmis.

– Ystävällistä.

Johtaja ei halunnut pidätellä vieraitaan, jotteivät nämä tuntisi oloaan vaivautuneeksi. Hän toivoi eilisten pitkien puheiden saaneen lentäjät vakuuttuneeksi siitä, että saarelle suuntautuvien lentojen määrää kannattaa lisätä. Kapteeni oli asiasta vähän kahden vaiheilla, vaikkei siitä missään vaiheessa johtajalle mitään maininnutkaan.

Onhan saari viihtyisän oloinen ja hauska lomakohde, mutta välistä turhankin villi ja vaarallinen. Toisaalta kaupankäyntimahdollisuuksiakin olisi, mutta vain pieniä. Ja joka tapauksessa lentokapteenilla ei ole paljoakaan päätösvaltaa siihen, mihin koneet lentävät. Vaikkakin hänellä on aina mahdollisuus ehdottaa asioita.

Lentokone nousi puolen päivän aikoihin korkealle taivaalle. Matkustajia ei ollut. Oli vain lentokapteeni ja perämies vähäisine tavaroineen. Vaikka kevyt kone kiisikin nopeammin kuin silloin kun siinä oli matkustajia, ei se matkannut enää yhtä tasaisesti. Bilemekkalaa ei vielä aamulla ollut tärisyttämässä konetta, mutta kapteenin kädet tärisivät edelleen siihen malliin, että yliherkkä ohjaussauva sai koko tyhjän koneen tutisemaan. Perämies istui lähes koko matkan ajan kapteenin vieressä siltä varalta, että kapteeni sammuisi tai oksentaisi. Välillä hän tosin kävi vessassa tai keittämässä kahvia.

– Noh, nyt ainakin saimme selville saaren sijainnin, tokaisi perämies suunnilleen matkan puolivälissä.

– En olisi siitä niinkään varma, epäili kapteeni.

– Kuinka niin?

- Usko sanaani. Olemme vielä niin sekaisin meille tarjotuista aineista, ettemme muutaman tunnin kuluttua matkan päättymisestä muista mitään koko matkasta. Emme varsinkaan lähtöpaikkamme sijaintia, vaikka nimen ja suunnan muistammekin.

- Taidan olla todella pihalla, sillä kuvittelen olevani jo selvä.

- Se on täyttä harhaa.

Muutaman tunnin kuluttua kone tömähti maahan. Tarkemmin sanottuna Helsinki – Vantaan lentoaseman kiitoradalle ja vieläpä oikein päin. Tömähdyksen voimasta perämiehen jalat liikahtivat taaksepäin penkin alle ja kuului kopsahdus.

- Mitä täällä on? kysyi perämies.

- Missä?

- Täällä penkin alla. Jalkani osui johonkin kovaan, sanoi perämies ja nosti penkin alta puisen laatikon. – Tässä lukee että terveisiä Bilehile-saarelta, toivottaa saaren johtaja!

- Mitä se sisältää? kiirehti kapteeni kysymään samalla kun ohjasi konetta kentällä.

- Katsotaanpas. Voi Jeesus sentään ja pari muuta pyhää miestä! Kaksi pulloa hienoa viinaa ja muutama pussillinen kannabista vesibongin kera!

- Lentokapteeni paiskasi jarrut pohjaan niin, että molemmat olisivat lentäneet tuoleistaan, jos heillä ei olisi ollut turvavöitä.

- Eikö se pilleripää tajua, ettei Suomeen saa tuoda huumeita? ihmetteli kapteeni järkyttyneenä.

- Olihan tämä kaunis ajatus, mutta ei tällaista boksia voi mukanaan viedä, päivitteli perämieskin.

- Ei sitä koneeseenkaan voi jättää. Viinat voimme viedä ihan vapaasti, mutta pilvi meidän on jotenkin kätkevä.

- He päättivät tunkea ruohot kenkiinsä, housujensa lahkeisiin ja ties minne muualle ja heittää ros kiin lentokentältä poistumisen jälkeen.

# Riita

Aikaisemmin samana päivänä hotellihuoneen parvekkeen ovi oli auki. Paavo nojasi pienen parvekkeen kaiteeseen ja katseli ylös kohoavaa lentokonetta. Parvekkeelta avautui suora näköala saaren länsirannalle. Kello oli yksitoista aamupäivällä, eikä rannalla ollut vielä ketään. Ilmeisesti kaikki potivat vielä krapulaa eivätkä halunneet liikahtaa olinpaikoistaan. Paavollakin oli vielä hieman alkoholia veressään, vaikkei kankkunen liiemmin tuntunutkaan. Hänen iltansa oli sujunut rauhallisemmin kuin johtajalla vieraineen. Karaoke-baarissa oli sattunut soimaan englanniksikin joitakin biisejä, ja Paavo oli käynyt hilpeässä nousussa laulamassa Beatlesin *Yesterday*:n ääntäen tyylikkäästi suomalaisaksentilla. Ja olivat ihmiset hurranneetkin hänelle. Hän oli jutellut joidenkin muiden suomalaisturistien kanssa ja muutenkin seurailut paikan menoa. Takaisin hotelliin hän oli palannut joskus kahdentoista aikaan illalla.

Katseltuaan hetken maisemia Paavo lähti syömään aamupalaa hotellin alakertaan. Hän valitsi seisovasta pöydästä pari paahtoleipää marmeladikastikkeen kera, vähän simpukkasalaattia ja kupposen kahvia. Hän kävi istumaan yhteen pöytään ja haukkasi palan leivästä. Leipä oli rapea ja maukas – juuri sellainen kuin paahtovoileivän pitääkin olla. Marmeladia oli sopivasti ja simpukkasalaatti oli suussasulavaa. Samoin kahvi oli juuri oikean vahvuista, vaikkakin hieman liian kauan seissyttä.

Aamiaisen jälkeen Paavo lähti kävelemään rannalle. Aurinko paistoi ja taivaalla leijui vain muutama pilvi. Päivä vaikutti täydelliseltä. Hiekkarantaa pitkin kulki laudoitettu polku, jonka varressa oli välillä tummasta puusta tehty penkki tai kaksi; suunnattuna niin, että istuessa näki merelle, ja sitä kautta kauas tyhjyyteen.

Paavo istuutui yhdelle penkille, ja huomasi vähän matkan päässä itsestään eräällä toisella penkillä sen eilisen nuoren pariskunnan, joiden välillä oli ollut riitaa ravintolassa. Pariskunta näytti olevan

jälleen tukkanuottasilla. He olivat kuitenkin sen verran kaukana, ettei Paavo saanut sanoista selvää.

Kun Paavo oli kuullut riitelyä tarpeekseen, hän nousi ylös ja lähti pois rannalta. Hän mietti, miten kaksi ihmistä voi riidellä näin kauniina päivänä ja näin kauniissa paikassa. Mutta kyllähän ihminen voi tehdä mitä vain ajasta ja paikasta riippumatta. Hän suunnisti syvemmälle saareen, missä tuntemattomat, kiehtovat puut, kasvit ja pensaat olivat huomattava osa miljööstä. Jos saarelaiset eivät palvoisi niin paljon päihhteitä, he palvoisivat varmasti kaikista eniten luontoa.

Erään yksikerroksisen talon pihalla saattoi Paavo nähdä joukon paikallisia bilettäjiä pitämässä hauskaa jo keskipäivällä. Yksi heistä huikkasi jotakin Paavolle *hulmalaksi* ja viittoili tulemaan mukaan. Paavo päätti katsastaa meiningin, vaikkei kieltä osannutkaan. Hän tervehti englanniksi, ja hänet mukaan kutsunut mies kysyi häneltä jotakin *hulmalaksi*. Paavo sanoi englanniksi, ettei ymmärrä heidän kieltään.

– Anteeksi, en osaa kieltänne, sanoi Paavo. – Osaatteko te englantia?

– Englantia? Osaammehan me. Tai emme me kaikki. Tässä on Reta, Mogul ja Hjer, sanoi mies. Ensimmäinen heistä oli keski-ikäinen nainen ja kaksi muuta vähän tätä nuorempia miehiä. He osaavat englantia, mutta nämä tässä, Matil ja Fredol, eivät osaa. Ai niin, minä olen Dios.

– Minä taas olen Paavo – hauskaa tutustua. Noh, mikä meininki, alkoi Paavo seurustella joukkion kanssa. – Aloittelette jo tähän aikaan?

– Ei ei, sanoi Mogul. – Me aloitimme jo neljä päivää sitten ja olemme nyt putken puolivälissä.

– Huh, minä en ainakaan jaksaisi niin pitkään, ihmetteli Paavo.

– Tietysti me nukumme aina välillä muutaman tunnin, selitti Dios. – Mutta kovimmat juhlijat juovat tällä saarella joko kuukauden nukkuen välillä tai sitten viikon nukkumatta ollenkaan.

– Ja minä kun kuvittelin, että me suomalaiset juomme paljon.

– Sinä olet suomalainen? kysyi Mogul. – Olemme kuulleet Suomesta jonkin verran turistien kautta. Iso paikka, mutta vähän väkeä, kuulemma?

-No, ei kovin iso, mutta varmasti suurempi kuin monet muut maat. Mutta iso se on tosiaan siinä mielessä, että se on harvaan asuttu. Muutama vähän suurempi kaupunki ja loput maaseutua.

-Siellä tietääkseni uskotaan johonkin jumalaan? muisteli Hjer.

-Kyllä. Suurin osa suomalaisista on kristittyjä, jotka uskovat yhteen, kaikkivaltiaaseen Jumalaan ja tämän poikaan, Jeesukseen. Mihin te uskotte?

-Me uskomme vähän eri tavalla kuin te. Me uskomme luontoon. Jos luonnolle ja eläimille tekee hyvää, saa itsekin hyvän ja pitkän elämän. Pitää myös kunnioittaa luonnonvoimia. Jos on myrsky, ei parane lähteä merelle. Jos taas ukkostaa, ei pidä mennä metsään. Jos sataa, ei kannata olla ulkona lainkaan, kertoi Mogul.

Tässä vaiheessa Fredol kysyi jotakin Diosilta. Varmaankin, että mistä on puhe. Dios vastasi hänelle jotakin, ja meni sitten Matilin kanssa sisälle. Hetken kuluttua he palasivat lisää juotavaa mukanaan.

-Tässä, ole hyvä, sanoi Dios ja tarjosi Paavolle kolpakon, johon oli kaatanut olutta.

-Kiitos, sanoi Paavo.

-Minä olen tosin miettinyt, että välttämättä luonto ei käsitä ihan kaikkea, sanoi Hjer. - Mikä nimittäin pitää luonnon kasassa? Luonnossahan on paljon eläimiä, kasveja, puita, lintuja ja muita. Mikä tätä kaikkea pitää toiminnassa?

-Hmm, mietti Dios. - Ehkä asiat vain jotenkin menevät yksin – niin ettei maailma säry. Miten on teidän jumalanne laita, Paavo?

-Meidän uskonnossamme Jumala hallitsee luontoa ja kaikkea, mikä siihen liittyy. Jumala on myös lähettänyt pari tuhatta vuotta sitten maan päälle poikansa, Jeesuksen, kertomaan ihmisille Jumalasta. Meidän uskomme mukaan se, joka uskoo Jumalaan, saa ikuisen elämän, mutta se joka ei usko, joutuu helvettiin. Jumalalta voi myös pyytää apua vaikeisiin tilanteisiin.

-Missä tämän Jumalan voi tavata? kysyi Hjer.

-Jumala ei ole täällä maan päällä, vaan taivaassa. Mutta kristityt ovat rakentaneet taloja, joissa ihmiset voivat käydä ikään kuin Jumalan luona. Niitä kutsutaan *kirkoiksi*.

- Mielenkiintoista, sanoi Reta. Ikuisen elämän saanut ei siis kuole koskaan, vai?

- Äh, minä en tiedä kovin paljon uskon asioista, mutta ikuisella elämällä tarkoitetaan meidän uskonnossamme sitä, että ihminen kuolee kyllä, mutta jatkaa elämäänsä kuoleman jälkeen ylhäällä taivaassa, jonka pitäisi olla jonkinlainen paratiisi.

- Hmm, tuossa Jumalassa voi olla järkeä, ajatteli Hjer itsekseen.

- Millainen se paratiisi on? kysyi Dios. - Mitä siellä on?

- Ööh. En tiedä. Kukaan ei tiedä kunnolla.

- Millainen Jumala on? kysyi Reta. - Rakastava? Vihainen? Miten vanha?

- Tuosta en tiedä tuon taivaallista. Jos täällä sattuisi olemaan pappi, kannattaisi kysyä häneltä. Jumala taitaa kuitenkin olla kristittyjen pyhän kirjan, *Raamatun*, mukaan "*yhtä vanha kuin ikuisuus*".

- Hm. Minun on oikeastaan vaikea sanoa, voisinko uskoa tuohon teidän Jumalaanne. Ehkäpä hyvinkin voisin, mutta toisaalta olen epävarma, mietti Dios.

- Sama täällä. Ehkäpä parempi luottaa sellaiseen, jonka näkee ja tietää varmasti olevan täällä maan päällä, tuumasi Mogul.

- Mutta ainakin on mielenkiintoista kuulla, mihin ulkolaiset uskovat, kiitteli Reta. Voi nousta joitakin hyödyllisiä seikkoja esiin.

Hjer oli hiljaa. Hänkään ei voinut olla varma, mutta jotenkin hän tunsu, että jonkunlainen jumala voisi ollakin olemassa. Hän oli kuullut turistien puhuvan tästä Jumalasta jonkin verran jo aiemminkin.

- Mutta asiasta toiseen, sanoi Dios. - Mitä pidät oluestamme, Paavo? Olemme oppineet sen valmistamisen eurooppalaisilta turisteilta – muistaakseni saksalaisilta.

- Oikein hyvää, kiitos! - Ja juuri sopivan kylmää. Meillä Suomessa juodaan paljon olutta.

- Osaatko sinä valmistaa sitä? Olisimme halukkaita saamaan joitakin vinkkejä, jos mahdollista.

- Valitettavasti en. Ostan olueni aina kaupasta, kuten suurin osa muistakin suomalaisista.

- Meilläkin olutta saa kaupoista, kapakoista ja ravintoloista, kertoi Dios. - Mutta muutama vuosi sitten ei täällä tiedetty oluesta mitään - ennen niitä saksalaisia... vai... Reta, keitä he olivat, jotka opettivat oluen valmistusta?.

- Varmaan belgialaisia tai skotteja, vastasi Reta. - En ihan muista.

- Kuinka monesta maasta täällä käy turisteja? kysyi Paavo.

- Hmh. Vuosien saatossa täällä on käynyt ihmisiä vaikka mistä. Euroopasta, Amerikasta, Aasiasta ja niin edelleen, kertoi Mogul.

- Mutta ainakaan meillä Suomessa saari ei ole tunnettu.

- Sen voin uskoa, sanoi Mogul. - Ei ole kovin kauaa siitä, kun kukaan ei tiennyt meistä mitään - naapurivaltioita lukuunottamatta. Meidän saarellemme valitaan johtaja aina, kun edellinen katsotaan liian vanhaksi tai muuten huonoksi. Valta ei periä, vaan johtajaksi saattaa tulla kuka vain, joka on tarpeeksi suosittu. Viimeksi valta vaihtui parikymmentä vuotta sitten, jolloin nykyinen johtajamme heti valtaan päästyään halusi alkaa kansainvälistämään saartamme, mikä on hyvä. Vuosien varrella olemme yrittäneet luoda suhteita kaukaisempiin valtioihin, mutta huonolla menestyksellä. Monet ovat halunneet unohtaa meidät villin luonteen vuoksi. Olemme käyneet monien kanssa kauppaa muun muassa hedelmillä, simpukoilla ja helmillä. Vaihdoissa olemme saaneet esimerkiksi alkoholia, tupakkaa, ja yleisimpiä ulkomaalaisia rahoja, kuten dollareita ja nyt parin - kolmen vuoden aikana myös euroja. Vieraalla rahalla voimme edelleen ostaa jotakin muualta, mutta sitä on oltava myös turistien vuoksi.

- Ahaa, sen vuoksi täällä käyvät eurotkin, ymmärsi Paavo. - Hyvä.

- Mutta siinä on huonotkin puolensa, jatkoi Mogul. - Myös naapurimme ovat alkaneet luoda suhteita suunnilleen siinä missä mekin. Niinpä hekin käyttävät euroja, dollareita ja muita rahoja. Alun perin täällä päin ei ole koskaan käytetty rahaa. Tavaraa on vaihdettu keskenään - miten milloinkin on sovittu. Rahan tultua kuvioon olemme huomanneet, että jos jostain saamme euron kun myymme tertun banaaneja, emme kohta voi itse ostaa sillä samalla eurolla itsellemme uutta banaaniterttua.

- Ahaa. Rahan arvo laskee siis täälläkin, mietti Paavo. - Sitä kutsutaan inflaatioksi.
- Niin. Noin sen joku toinenkin ulkolainen meille sanoi. Rahan arvo laskee. Mutta me emme enää voi palata pelkkään rahattomaan tavaravaihtoon, sillä naapurimme ovat meidän laillamme tottuneet rahan olemassa oloon liian hyvin. Toisaalta raha on kätevämpi kantaa mukana kuin monet tavarat, mutta se nakertaa niitä tavaramääriä, mitä me voimme ostaa. Tämän vuoksi saarellemme on viime vuosina pyritty saamaan turisteja entistä enemmän, jotta rahaa saataisiin enemmän, ja eläminen helpottuisi. Ennen kävimme kauppaa meritse laivojen avulla, mutta turisteja ei tietenkään voi tuoda laivalla kovin kaukaa, joten saarellemme rakennettiin muutama vuosi sitten myös lentokenttä. Se on niitä ulkomaailman ihmeitä. Isot, metalliset linnut ja kaikki.
- Ne ovat *lentokoneita*. Hyvin tavallisia meilläpäin, mainitsi Paavo.
- Niin, juuri niitä. Joka tapauksessa olemme ottaneet näiden parin vuosikymmenen aikana hyvin paljon mallia ulkomaailmasta. Ulkomaailmaksihan me tosiaan nimitämme naapurimaitamme kaukaisempia paikkoja. Joka tapauksessa lentokoneiden ohella meillä on esimerkiksi autoja. Saaren johtajalla alaisineen on omat autonsa, ja tavallinenkin tallaaja saisi sellaisen hankkia, jos olisi varaa. Vaan useimmilla ei ole, joten autottomat joko kävelevät tai maksavat pienen summan siitä, että saavat matkustaa yleisessä käytössä olevalla autolla.
- Meilläpäin sellaisia nimitetään busseiksi ja takseiksi.
- Ahaa. Kuulemma meidän tiemme eivät vielä aivan kunnolla sovellu autoille. Ulkomaailmassa tiet on jotenkin päällystetty. Onhan meilläkin se lentokentän linnunrata päällystetty mustalla massalla. Turvallisuusseikka vissiin. Kaippa ne päällystävät teitäkin sitten kun autoja on enemmän.
- Kuulostaa kaikenkaikkiaan siltä, että teidän saarenne on kovassa kehityksessä. Olen huomannut täällä puhelimetkin.
- Sanos muuta. Puhelinkin tuli varmaan kymmenisen vuotta sitten, eikä mennyt kovin montaa vuotta, kun tänne jo puuhattiin niitä

langattomiakin laitteita. Jotain mastoja pystyttivät tänne. Yksi niistä laitettiin Henil-tätini pellolle. Täti puki sen suureksi linnunpelätiksi.

- Heh heh, naurahti Paavo. - Kekseliäs nainen.

- Hän oli. Rauha hänen muistolleen, toivoi Mogul.

### **3. päivä**

## **Kaksi petosta**

Kolmantena päivänä lentäjien työnantajan toimiston pöydällä oli muutama kirje. Hän huomasi ne heti, kun tuli aamulla töihin. Hänellä oli hyvin aikaa käydä kirjeet läpi ennen aamupäivän kokousta, jossa ei edes taida olla mitään kovin kiinnostavaa. Hän oli eräs lentoyhtiön johtaja, jolla oli alaisinaan lentäjiä ja muissa lentokoneen miehistön viroissa olevia henkilöitä. Heille hän oli lentäjien työnantaja. Kirjeistä kolme oli laskuja – ei mitään kovin suuria; kaksi työhakemusta – ensimmäinen kelvoton, toinen ehkä harkitsemisen arvoinen; yksi kokouskutsu Berliiniin – ei mikään mielenkiintoinen kun työmatkoja on muutenkin paljon; ja yksi eräältä alaiselta.

– Olen valitettavasti sairastunut Bilehile-saarella vaaralliseen *tapaija*-nimiseen tautiin. Tauti on pakko hoitaa täällä, joten minun on valitettavasti jäätävä tänne, enkä voi tehdä lentoemännän työtä ainakaan siihen saakka, kunnes seuraava koneemme saapuu tänne. Näin kuului lentoemännän työnantajalleen lähettämä kirje.

– Jahas, tällaisia konsteja on tässä yhtiössä yritetty aiemminkin, tuumi työnantaja. Eihän tässä ole edes minkäänlaista lääkärin todistusta sairaudesta. Hölmönäkö se typerä pimu minua pitää?

– Työnantaja painoi nappia, ja parin minuutin kuluttua hänen toimistoonsa ilmestyi viehkeä nainen.

– Elisa, tuo kuppi kahvia, sanoi työnantaja. – Ei, tuo sittenkin kaksi. Ja vahvempaa kuin yleensä.

– Mutta ettehän te yleensä juo kahvia?

– Mutta nyt juon.

Samaan aikaan Bilehile-saarella Paavon aikaisemmin näkemän pariskunnan nainen, Hjua, päätti viimein tehdä sen, mitä oli jo pitkän aikaa harkinnut tekevänsä. Hän marssi saaren ainoalle poliisilaitokselle, otti jonotuslapun ja istui odottamaan. Hänen numeronsa ei ollut kuin neljää pidemmällä kuin juuri nyt menossa

oleva, mutta silti tuntui kestävän ikuisuus ennen kuin hänen vuoronsa tuli. Hän harkitsi asiaa vielä viimeisen kerran, mutta muistutti itseään, että hän oli kärsinyt jo tarpeeksi. Hän oli kärsinyt liikaa.

Viimein hänen vuoronsa koitti. Vaastanottovirkailija oli tumma, nuori nainen, jonka mustat, suorat hiukset ulottuivat olkapäihin saakka.

– Kuinka voin auttaa? kysyi virkailija.

– Haluaisin tehdä ilmoituksen miehestä, joka jätti eilen käymättä bileissä, vaikka hän olisi ollut siihen kykenevä.

– Saisinko hänen nimensä? kysyi virkailija.

– Hänen nimensä on Migol, vastasi Hjua.

– Kertoisitteko vielä, mistä pippaloista hän jäi eilen pois, sekä vielä mistä hänet voi tavoittaa, pyysi virkailija.

Hjua sepitti pippalot, joihin Migol olisi mukamas saanut kutsun, ja kertoi tämän jälkeen, mistä Migolin voi löytää. Todellisuudessa Migol ei ollut saanut mitään kutsua, eikä kyseisiä pippaloita oltu järjestetty. Koko jutussa oli kyse Hjuan halusta saada Migol pois hänen elämästään. Hän oli yrittänyt vaikka mitä, mutta Migol ei ollut luovuttanut. Migol oli selainen mies, joka halusi omistaa naisen, eikä Hjua pitänyt sellaisista miehistä. Ei Hjua koskaan pettänyt miesystävänsä, mutta hän ei silti pitänyt siitä, että tämä oli aina hirveän mustasukkainen. Lisäksi he riitelivät usein. Hjua oli joutunut valvomaan monta yötä miettiessään, että tämä voisi olla ainoa keino. Mutta se myös pilaisi Migolin elämän – niin epämiellyttävä mies kuin tämä olikin.

Kun virkailija ei enää esittänyt enempää kysymyksiä, Hjua lähti pois poliisilaitokselta. Hän ei voinut tuntea olevansa ylpeä itsestään, mutta hän saattoi kuitenkin tuntea olevansa tietyllä tavalla vapaa. Kohta ei enää tarvitsisi selitellä, jos haluaisi vain käydä yksin rauhoittavalla iltakävelyllä tai missä vain mieli tekee käydä. Mutta se yksin ei olisi tie onneen.

# Ilmestys

-Dios kävi iltapäivällä moikkaamassa Paavoja tämän hotellilla. Samalla hän kutsui Paavon jälleen juhlimaan luokseen illalla. Paavolla ei ollut muitakaan suunnitelmia, joten hän suostui mielellään - ja niinhän lakikin velvoitti. Muutamaa tuntia myöhemmin Paavo kävi paikallisessa puodissa hakemassa litran lekan *Bailey's:a* - näemmä tämä kuuluisa seitsemäntoistaprosenttinen kermalikööri oli virrannut tännekin päin maailmaa.

-Kun Paavo pääsi Diosin luokse, toivotti tämä tervetulleeksi sekä Paavon että *Bailey's:n*.

-Ah, *Bailey's:a*, suuren maailman suuremmoisen herkullista *Irish Cream:a*, ilahtui Dios.

-Ajattelin tuoda jonkin tuliaisien puodista - ja yllätyin kun tämä tuttu merkki löytyi täältäkin, vastasi Paavo.

-Johtajamme on halunnut kansainvälistää juomavalikoimiamme - siksi meiltä löytyy paljon ulkomaailmassa tunnettuja merkkejä.

Diosin luona oli samoja ihmisiä kuin eilenkin: Hjer, Fredol, Matil ja Reta. Paavo kaatoi kaikille pienet lasilliset kermalikööriä ja tämän päivän pippalot kilistettiin alkaneiksi. Seuraavaksi oli vuorossa paukut tummaa norjalaista olutta - vai oliko se tällä kertaa venäläistä? Dios ei edelleenkään ollut varma oluensa alkuperästä.

Ilta kului ja muutaman kaljan jälkeen Fredol alkoi täyttää bongin pesää tupakalla, johon oli sekoittanut hamppua. Hän ojensi bongin Diosille ja raapaisi tulitikun. Dios painoi peukalonsa bongissa olevan pienen reiän päälle, ja imi bongista aiheuttaen sen sisään pienen alipaineen. Fredol sytytti pesään tulen ja Dios otti peukalonsa pois reiän päältä, jolloin bongi sai ilmaa ja Diosin keuhkot täyttyivät savulla. Parin sekunnin jälkeen Dios otti bongin pois huuliltaan ja puhalsi savun kevyesti ja rentoutuneesti ulos. Myös Reta, Hjer ja Matil polttivat hatsit. Fredol teki vielä uuden pesällisen ja poltti siitä itse, jonka jälkeen tarjosi hatsia myös Paavolle. Paavo kieltäytyi

ensin, mutta Diosin saatua hänet vakuuttuneeksi siitä, miten rentouttavaa pilvi on, suostui Paavokin kokeilemaan.

Illan mittaan juotiin lisää ja poltettiin useampikin pesällinen pilveä. Puolen yön aikoihin Paavo oli varsin sekaisena pilvestä ja alkoholista. Seinät liikkuvat Diosin talossa, tai niin hän ainakin huuruissaan kuvitteli. Välillä hän ei nähnyt seiiniä ollenkaan. Kaikki muutkin olivat tanakassa humalassa ja pilvessä, eikä kukaan sen kummemmin ihmetellyt kun Paavo jossakin vaiheessa sai päänäpiston, että hänen oli lähdettävä kävelylle.

Paavo poistui Diosin talosta ja lähti kävelemään johonkin suuntaan. Hän saapui suuren metsän lähelle ja edelleen päihteistä sekaisena alkoi nähdä kirkasta valoa edessään. Hän otti muutaman askeleen kohti metsää, kunnes näki valkoiseen kaapuun pukeutuneen hohtavan vanhan miehen hahmottuvan puiden seasta. Kaavun huppu oli miehen pään päällä ja mies piti oikeaa kättään rintansa päällä. Vasemmassa kädessään hän piteli suurta kirjaa, jonka kannessa oleva suuri risti sai Paavon alaleuan loksautamaan alemmas kuin konsanaan.

Vanha mies olikin pappi. Pappi katseli vähintään yhtä hämmästyneenä Paavoon päin kuin Paavo katseli häntä. Hän laski raamatun hetkeksi maahan ja laittoi kätensä ristiin.

– Hyvä Jumala, tännekö sinä minut lähetit? Tänne, missä minua on vastassa ainoastaan alkoholista ja pilvestä sekaisena oleva syntinen hyypiö? puhui pappi ääneen Jumalalle ja irrotti sitten kätensä toisistaan ja nosti Raamatun ylös maasta.

– Ootko sä Jeesus? kysyi Paavo hetkisen kuluttua saatuaan ensin leukansa likkeelle.

– Jeesus? En suinkaan! Minä olen isä Fredrik ja palvelen kaikkivaltista taivaan Herraa nöyremmin kuin Jeesus pystyisi kumartamaan ilman että hänen partansa koskettaisi maata. Herra on lähettänyt minut tänne tekemään tehtävää.

– Mitä ihmet... Miksi juuri tänne Jumalan selän taakse?

-Minun on valistettava ihmisiä, mutta tämä totta totisesti on jo järjetöntä – ensimmäinen jonka täällä näen on sekä humalassa että huurussa.

-Joo... Niin täällä kaikki muutkin ovat, vastasi Paavo ja lähti ihmeissään jatkamaan matkaa.

-Tsiisus sentään, päivitteli isä Fredrik ja lähti kulkemaan.

Paavo mietti ihmeissään, että näinhän tätä peliä pelattiinkin. Isä Fredrik oli ilmestynyt metsästä hohtavana Jumalan käden ohjaamana! Kaikkea kanssa. Myöhemmistä tapahtumista Paavo ei myöhemmin muista mitään, mutta hän vain käveli takaisin Diosin luo.

## 4. päivä

### Todisteet ja tuomio

Aamulla lentäjien työnantajan toimistossa Suomessa:

-Tällainen kirje oli eilen ilmestynyt pöydälleni, sanoi lentäjien työnantaja ja ojensi lentokapteenille lentoemännän kirjoittaman kirjeen. - Sinähän sen minulle toit, vai?

-Kyllä, vastasi kapteeni. - Miten niin?

-Tämä meidän lentoemäntämme, sanoi työnantaja ja syytti savukkeen. - Hänen sairautensa ei kuulosta kovin uskottavalta.

-Ensinnäkään tässä ei ole mitään lääkärin todistusta, ja toiseksi minä en löytänyt internetistä mitään tietoa tästä *tapaija*-nimisestä taudista. Lieköhän koko tautia edes olemassa?

-En minä tiedä. Ehkä lääkäri ei osannut kirjoittaa englantia? Mutta mitä se minuun liittyy?

-Liityypä hyvinkin. Sinä toimitit minulle kirjeen, joten sinä olet mukana juonessa. Enkä minä pidä siitä, että minua yritetään vetää höplästä. Ymmärrätkö sinä sen?

-Kyllä, sanoi kapteeni ja yritti miettiä jotakin uskottavaa sanottavaa.

- Mutta hän todella näytti sairaalta. Hänen kalpeat kasvonsa...

-Riittää! Poistukaa! komensi työnantaja ja veti pitkän hatsin tupakastaan. - Ja muistaakaa, että jos metkut eivät lopu, niin työ loppuu ainakin.

-Mutta...

-Hiljaa! Minä tulen itse mukaan seuraavalle lennollemme Bilehilesaarelle – hakemaan sen lutkan pois.

-Sinullako on joutoaikaa töiltä?

-Se ei kuulu sinulle. Vietäviä kokouksia, joissa lauletaan ummet ja lammet koneiden ahtaamisesta tupaten täyteen, aterioiden ja lentopisteiden puolittamisesta sekä polttoainekululeikkauksista. Perkule kohta meidän koneemme putoavat alas jo matkansa puolivälissä! Se on niitä kilpailuvaltteja - elämymatkoja! Äh, unohda.

Bilehile-saarella aamu koitti tuulisena ja viileänä. Saaren johtajan puhelin alkoi helistä.

- Herra johtaja! huusi johtajan apulainen tullessaan johtajan makuuhuoneeseen, joka sijaitsi samassa rakennuksessa ateljeen kanssa. - Teille on puhelu. Ulkomaanlinja.

- Kuka ketvel tähän aikaan yöstä, ihmetteli uninen ja darrainen johtaja.

- Nyt on kyllä aamu...

- Hiljaa ja rauhanhäiritsijä tähän kouraan! Minä kuristan sen ja sitten...

- Vastatkaa nyt PERKELE! kuului kova ääni luurista – suomeksi, joten johtaja apulaisineen ei sitä ymmärtänyt.

- H-hellou, vastasi johtaja tartuttuaan luuriin hämmästyneenä suomalaisesta, tehokkaasta voimasanasta.

- Onko se lentoemäntä siellä jossakin? kysyi ääni puhuen nyt englantia.

- Kyllä hän täällä on. Hetki vain. Apulainen, vie luuri sille neidille ensimmäisessä vierashuoneessa. Äläkä anna minkään häiritä minua niin kauan kunnes kutsun teitä. Ei edes palohälytyn saa minua vaivata! Jos syttyy tuli, sammuttakaa se, mutta pitäkää huoli ettei savua pääse minun huoneeseni.

- Kyllä, herra johtaja, vastasi apulainen.

- Apulainen kuljetti langattoman puhelimen kerrosta alemmas ja edelleen lentoemännän huoneeseen. Lentoemäntä oli jo hereillä. Hän herää aina aikaisin, jos on juonut edellisenä iltana. Näin vain on joidenkin ihmisten kohdalla, että humalassa uni ei ole kunnollista, ja sitten vain herää liian aikaisin takaisin ankeaan arkeen – kaameaan kapulaan.

- Sisään, sanoi lentoemäntä kuultuaan koputuksen.

- Huomenta, neiti, tervehti apulainen. - Puhelu teille. Puhetyylistä päätellen se tulee Suomesta.

- Ahaa, kiitos, sanoi lentoemäntä ja otti puhelimen. - Haloo?

- Onko sairaudestasi mitään todisteita? kysyi ääni.

- Sairaudestani? Äh. Minulla tosiaan on jonkin verran huono olo ja paikallinen lääkäri sanoo, että...
- Onko sinulla todistus lääkäriltä?
- Aam, mietti lentoemäntä. Työnantaja oli ilmeisesti alkanut epäillä hänen kirjettään. Jos hän sanoisi, että on, se olisi hyvä muuten, mutta miksei hän olisi laittanut sitä mukaan kirjeeseen? Ja jos hänellä taas ei sellaista ole, ei sekään olisi hyvä.
- En kuullut? kysyi ääni, kun kunnan vastausta hänen kysymykseensä ei kuulunut.
- Lääkäri ei osaa kunnolla englantia. Hän osaa puhua kohtalaisesti, mutta ei kirjoittaa.
- Eli sinulla ei ole todistusta?
- No ei.
- Hanki sellainen. Jos lääkäri ei osaa kirjoittaa, niin kai hän voi todistaa sairauden edes paikan päällä? Katsos, se sinun kirjeesi ei mennyt läpi työnantajalle, ja nyt hän pitää minuakin huonossa valossa silmään sahaamisen vuoksi. Ja hän aikoo tulla sinne samalla kun minä ja perämies tulemme sinne ylihuomenna.
- Huh. Sinähän se oletkin! Minä luulin, että siellä olisi se sutenööri.
- Hmm. Sinä sanot häntä sutenööriksi ja hän sanoo sinua lutkaksi. Mitähän vielä?
- Vai lutka? Phöh. Älä hätäile, minä hankin lääkärin todistamaan. Etsin täältä jonkun poppamiehen tai minkä ikinä löydän ja puhun hänet ympäri.

Samaan aikaan Hjua ja Migol heräsivät yhteisessä kodissaan oven paukkeeseen. Hjua ajatteli, että nyt olisi heidän aikansa erota.

- Kulta, viitsisitkö käydä katsomassa mitä siellä tapahtuu? pyysi Hjua viattomalla ja kultaisella äänellä.
- Miten vain. Hätistän rauhanrikkojan tiehensä, vastasi Migol ja katosi huoneesta.
- Taikka sitten sinut hätistetään tiehesi, ajatteli Hjua itsekseen.
- Migol avasi oven ja näki kynnyksen takana kolme poliisia.

- Olettekohan te Migol? kysyi vasemmanpuoleinen poliisi, joka oli kolmikon vanhin. Jonkinlainen vanhempi konstaapeli, vissiin.
- Kyllä. Mitä asia koskee?
- Osaatteko kertoa, missä kaikissa juhlissa olitte toissapäivän iltana tai yönä?
- No joo... hm... Olin tyttöystäväni Hjuan kanssa ensin Diosin luona juomassa puolalaista olutta, sitten Ghulin rantapippaloissa joitakin tunteja ja vielä lopuksi Asderin juomiskisoissa – katsojina, tosin.
- Mutta ette olleet missään vaiheessa Heilan juhlissa?
- Heila? En tunne, joten en varmaankaan ollut.
- Et ollut, vaikka sait kutsunkin?
- Hei, mitä ihmettä? Mitä tämä nyt on olevinaan?
- Me olemme saaneet vihjeen, että te olisitte jääneet pois Heilan juhlista, vaikka teidät oli kutsuttu ja vaikka teillä ei ollut oikeaa estettä.
- Kuka sellaista on väittänyt?
- Meillä on salassapitovelvollisuus.
- Kulta, mitä siellä on meneillään? kysyi Hjuu ilmestyessään Migolin viereen ovensuuhun.
- Joku on väittänyt, että minä olisin toissailtana jättänyt menemättä joihinkin juhliin. Täytyy olla jokin väärinkäsitys! Eihän sinuakaan ollut jonkun Heilan luokse kutsuttu, kulta?
- Hmm, ei, vastasi Hjuu ikään kuin olisi koittanut muistella saamiaan kutsuja.
- Ei tässä Hjuusta olekaan kyse. Vain teistä, Migol! jatkoi vanha poliisi.
- Minä en nyt ymmärrä. Kuka voisi mennä väittämään... Kuka tahtois minun joutuvan *Petos*-saarelle? Kuka sellaista hal... Se olit sinä! huusi Migol ja osoitti Hjuua.
- Mitä? Minäkö, ihmetteli Hjuu mukamas loukkaantuneella äänellä ja löi Migolia kämmenellään poskelle.
- Sinä kirottu noita! Emme ehkä aina ole tulleet toimeen, mutta tämä on jo liikaa! raivosi Migol.

-Nyt minä muistan! sanoi Hjua kireänä. Sinut tosiaan oli kutsuttu joihinkin juhliin, mutta sinä olit *liian väsynyt* jo siinä vaiheessa iltaa. Minä olisin halunnut jatkaa juhlimista, mutta minun piti tulla kotiin kanssasi vain koska sinä niin halusit. Roisto!

-*Koska minä niin halusin*, toisti Migol. - Muuten olisit varmaan mennyt sinne juhliin ilman minua vain päästäksesi toisiin miehiin, kimmastui Migol toden teolla.

-Väität minua huoraksi?

-Rauhoittukaapas nyt, komensi poliisi. - Migol, puhuit jo itsesi pussiin. Pojat, otetaan mies mukaan.

Ja niin kaksi muuta poliisia ottivat Migolista otteen.

-Mitäh? Ei, ei! En minä sitä niin tarkoittanut! En minä tiedä mistään juhlista! Äh, tuo saastainen noita saa minut jo sekoamaan sanoissakin, räyhäsi Migol ja koitti rimpuilla itseänsä vapaaksi. Mutta turhaan.

Sen koomin eivät Migol ja Hjua enää nähneet toisiaan.

# Saarna

Tuulinen aamu oli juuri vaihtumassa lempeäksi päiväksi. Paavo heräsi Diosin luota ja muisti kokeilleensa edellisenä päivänä pilveä. Eih, ja hänhän oli jo aikaa sitten tehnyt vakaan päätöksen olla kokeilematta mitään päihteitä, mitkä Suomen laki kieltää! Pitäisikö alkaa ehdottaa kannabiksen laillistamista? Vai alkaa poltella piilossa poliisilta? Ei, se oli ensimmäinen ja viimeinen kerta. Vaikka, olihan se hauskaa. Mutta liian suuret riskit niin lain kouran kuin tapariippuvuuden vuoksikin.

Paavo nousi sohvalta, jolle oli sammunut ja käveli keittiöön hakemaan vettä krapulaansa. Tämänaamuinen darra oli hänelle kovin pitkään aikaan. Täytettyään jonkin mukin vedellä, hän kääntyi ja näki ovella Diosin.

- Huomenta, tervehti Dios. - Miten meni eilen?

- Ah, huomenta, vastasi Paavo. Hän toivoi, ettei hänen tarvitsisi alkaa keskustella pilven poltosta. Hän oli tosiaan päättänyt, ettei ota enää hatsiakaan. - Kiitos, oli hauskaa.

- Hyvä. Mitä pidit hampusta?

- Oli ihan kivaa kokeilla. Mutta...

- Niin?

- Kannabis on kielletty Suomen laissa. Enkä minä halua rikkoa lakia kun palaan takaisin.

- Ahaa. Niin tietysti. Me olemmekin kuulleet sen olevan kielletty todella monessa maassa. Outoja lakeja siellä ulkomaailmassa.

- Mutta järkeviä suurimmaksi osaksi. Kannabikseen voi jäädä koukkuun.

- Minä taas ajattelen, että mihin tahansa voi jäädä koukkuun, eikä asioita pidä pelkästään sen vuoksi kieltää. Mutta oli miten oli, jos haluat, voit poltella kannabista meidän kanssamme niin pitkään kuin olet täällä Bilehile-saarella.

- Kiitos vain, mutta luulen, että on parempi olla ilman. Pilven polttaminen on suomalaisyhteisössä aina enemmän tai vähemmän

hyväksymätöntä, eikä minun olisi sen vuoksi pitänyt edes kokeilla - niin hauskaa kuin se olikin.

- Sinussa puhuu morkkiksen ääni. Mutta minun mielestäni ihmisen ei pidä aina toimia niin kuin muut sanelevat. Pitää ajatella muita, mutta toimia oman pään mukaan.

- Ymmärrän pointtisi, mutta joskus omankin pään mukaan eläminen voi olla vaikeaa. Muita ihmisiä ei vain voi sivuuttaa.

- Noh, hyvä on. Mutta kai sinä vielä juot meidän kanssamme?

- Mielelläni, mutta haluaisin välillä käydä muuallakin saarella.

- Niin tietysti. Mutta poikkea vain aina kun haluat!

- Kiitos. Olette mukavia ihmisiä!

Juotuaan vetensä loppuun, Paavo lähti Diosin luota takaisin kohti hotellia. Aurinko alkoi porottaa jo oikein kunnolla, eikä tuulesta ollut enää jäljellä kuin hieno vire. Nyt voisi tosiaan olla sopiva hetki mennä sinne rannalle ottamaan aurinkoa ja lukemaan kirjaa. Ja kenties pulahtamaan muutaman kerran veteenkin.

Hän astui huoneeseensa, puki ylleen uimahousut ja niiden päälle shortsit, joihin hän laittoi lompakkonsa ja huoneensa avaimen. Enää puuttui vain pyyhe ja kirja. Kameraa hänellä ei ollutkaan. Kuvien ottaminen voisi olla kivaa, mutta hän tiesi, ettei koskaan saisi järjestettyä niitä kunnolla. Oli kyse sitten digi- tai paperikuvista. Liikaa vaivaa sitten kun kuvia alkaisi olla satoja tai tuhansia.

Seitsemän minuutin, kolmenkymmenen kahden sekunnin ja kahdentoista sekunin sadasosan kuluttua siitä, kun hän oli astunut huoneeseensa, oli hän jo saanut oven suljettua perässään ja lähdettyä kohti uimarantaa. Vaikkakaan hän ei ottanut aikaa.

Uimarannalla oli jonkinlaisesti porukkaa. Ei lähellekään tungosta, mutta ei myöskään autiota. Paavo valitsi paikkansa läheltä pientä kioskia, josta sai jäätelöä, limua, alkoholijuomia ja tupakkaa. Olipa samassa paikassa myös auringonvarjoja ja aurinkotuoleja vuokraava nainenkin. Paavo bongasi heti mahdollisuuden mukavampaan rantalomaan ja marssi tikkana vuokraamaan itsellensä tuolin ja varjon pariaksi tunniksi. Samalla hän osti kioskista itselleen drinkin, jonka nimi oli *rising sun*.

Paavo näytti jollain tapaa tyypilliseltä auringonpalvojalta maatessaan aurinkotuolissaan auringonvarjon luodessa tummaa varjoaan hänen päänsä ja yläruumiinsa ylle samalla, kun hän piteli kädessään eksoottista drinkkiä, jossa oli itse juoman lisäksi tyypilliset pala sitruunaa, muutama jääkuutio sekä paperista ja puutikusta tehty "miniauringonvarjo"; juoden sitä pillin kautta.

Hän makoili hetken nauttien lämmöstä ja otti sitten esiin kirjan, jonka ajatteli lukea juuri tällä matkalla.

- *Sekopäinen loma*. Jaahah, kuinkahan sekopäinen loman täytyy olla, jotta siitä kirjoitetaan kirja nimeltä *Sekopäinen loma*? tuumi Paavo.

- *"Tämä loma oli uskomattoman sekopäinen ja järkyttävä kokemus itse kullekin - en suosittelen lukemaan..."*, luki Paavo kirjan alusta. - Voi helkutti! Taas joku itsesääliissä rypevä räkänokka teini on itseään viillelleen yrittänyt saada sääliä osakseen kuvitellen osaavansa kirjoittaa muutakin kuin paskaa! Tietysti jokin tyypillinen teinien bilesekoilutarina ilman järjen hiventä. Roskaa!

Ja niin hän otti ja nousi, käveli kioskille kirja kädessään, avasi ulkona olevan roskakorin kannen ja tiputti kirjan sinne. Kioskin myyjä katsoi häntä kummissaan. Miksi kukaan heittäisi uuden kirjan pois?

- *"Roskat roskikseen"*, eikös tuossa kyltissä juuri niin lue? vastasi Paavo eleellä myyjän ilmeeseen osoittaen juuri nuo sanat omaavaa kylttiä roskakorin vieressä.

Otettuaan aurinkoa ja uituaan lähes sen kaksi tuntia, jolle ajalle hän oli varusteet vuokrannut, alkoi Paavo kuulla kovaäänistä puhetta tieltäpäin. Hän ei ollut niin kaukana tiestä, etteikö olisi erottanut sanoja.

- Maasta olet sinä tullut, ja maaksi olet sinä jälleen tuleva, paasasi isä Fredrik maassa makaavalle sammuneelle miehelle, jonka kohdalle hän oli sattunut kulkemaan. - Herätkää kaikki lumemaailmoistanne kuulemaan totuutta - tekin siellä!

Isä katsoi ylös taivaaseen, jossa jokin lentokone lensi yksinäisenä.

- Maasta olet sinä noussut, huusi isä Fredrik lentokoneelle. - Ja maahan olet sinä jälleen putoava!

Samassa lentokone lähti syöksyyn. Se tosin onneksi aloitti vain laskeutumisen saarelle. Se ei ollut kuitenkaan suomalaisten lentäjien kone. Mistä lie maasta oli tulossa.

- Kuunnelkaa kaikki Herran sanaa, jatkoi isä Fredrik. - Havahtukaa uskomaan totuuteen - jättäkää aineet ja alkoholi! Uskokaa kaikkivaltiaaseen Jumalaan, pyhään henkeen ja Jeesukseen, niin säästytte kadotukselta ja saatte iankaikkisen elämän! Älkää palvoko päihteitä älkääkä päihtymystä, palvokaa Jumalaa ja Jeesusta, sillä heissä on totuus ja päihteissä valhe. Jumalassa on viisaus ja viinassa vääryys. Päihtyneinä ette ole oma itsenne. Uskovina olette oma itsenne kaikkein puhtaimpina.

- Mitä tuo ukko horisee? ihmetteli ohi kävelevä nainen.

- Menettänyt järkensä, puistatteli eräs mies päätään.

- Ollut liian kauan ilman viinaa, mietti toinen.

- Tai sitten hän on vetänyt enemmän kamaa kuin kukaan ikinä, veikkasi paikalle sattunut Mugol.

- Älköön kukaan teistä aliarvioiko Taivaan isää; älköön kukaan teistä yrittäkö vetää lokaan Herran nimeä!

- Mikä sen herran nimi on? kysyi äskeinen nainen ihmeissään.

- Taivaan isä ei tarvitse nimeä. Meille hän on Herra, Taivaan isä, Vapahtaja ja ties mitä.

- Mikä tekee hänestä niin merkittävän, että te haluatte kaikkien kuulevan hänestä?

- Ai että mikä tekee Taivaan isästä merkittävän? Hän on se, joka on luonut tämän maailman, jossa me nyt elämme ja jossa jotkut meistä tekevät syntisiä tekojaan. Hän on se, joka koittaa varjella meitä turmiolta. Hän on lähettänyt ainoan poikansa varoittamaan meitä ja antamaan niiden kaikkien synnit anteeksi, jotka häneen uskovat. Kun taas ne itsepäiset kurjimukset, jotka pitävät häntä hölynpölynä ja yrittävät liata hänen nimensä, joutuvat ikuiseen helvettiin!

- Minä olen puhtaasti sitä mieltä, että te, Herrasta puhuessanne, olette mainio mies, sanoi Mugol.

- Olenko minä? Oletko tosiaan sitä mieltä, että olen hyvä puhumaan kansalle uskonasioista? Voi kiitos!

- Olen vakaasti juuri sitä mieltä, että olette mainio tarinamies ja näyttelijä, tarkensi Mugol hymyillen isä Fredriksille ivallisesti.
- Mikä röyhkeys! Juuri tuollaiset joutavat kadotukseen! Juuri tuollaiset ovat niitä, joita Taivaan isä tulee rankaisemaan oikein isän kädestä. Pitäkää te muut tätä miestä varoittavana esimerkkinä! Hänelle ei tule käymään hyvin kun hän kuoltuaan tulee yrittämään pääsyä taivaan valtakuntaan. Pyhä Pietari tulee kukistamaan hänet paratiisin kultaisilla porteilla ja kääntämään hänen kulkunsa kohti Saatanan valtakuntaa!
- Siis minne hän yrittää päästä? kysyi nainen.
- Jokainen ihminen kuoltuaan – riippuen siitä, onko eläessään uskonut Jumalaan vai ei – joko pääsee taivaaseen tai sitten joutuu kadotukseen. Jos on uskonut Jumalaan, pääsee taivaaseen, jossa voi jatkaa elämäänsä ikuisessa paratiisissa. Mutta se onneton, joka ei ole uskonut Jumalaan vielä silloin kun on ollut siihen mahdollisuus, joutuu kuoltuaan helvettiin, jossa itse Saatana tulee häntä rankaisemaan. Ja sinne Helvettiin hän tulee jäämään ikuisiksi ajoiksi!
- Mitä täällä oikein meuhkataan? kysyi paikalle saapunut vanhempi konstaapeli.
- Tämä mies horisee jotakin jostain ihmeen Jumalasta, sanoi nainen.
- Taitaa olla kukkua koko juttu. Hourulaan joutaisi mies! sanoi eräs toinen kuulija.
- Hiljaa! huusi konstaapeli. - Teistä kukaan ei päättä, mitä hänelle tehdään. Kertokaapa nyt minulle, kuka te olette ja mistä te oikein puhutte täällä? pyysi konstaapeli isä Fredrikiä.
- Minä olen Herran itsensä lähettämä isä Fredrik. Enkä minä puhu – minä *saarnaan*. Minä saarnaan kansalle Taivaan isästä, sillä juuri häneen teidän kaikkien kuuluisi uskoa päihteisiin uskomisen sijaan.
- Tämä teidän saarnaamisenne saa ihmiset suunniltaan. Lopettakaa nyt, niin säästyte ikävyyksiltä, uhkasi poliisi.
- Minun tehtäväni on varoittaa ihmisiä.
- Minun nähdäkseni te olette nyt varoittaneet ihmisiä tarpeeksi, kiitos. Jos he eivät sitä varoitusta noudata, niin sitten eivät noudata. Antakaa asian olla.

- Mahdatteko te edes tietää, mistä minä ihmisiä varoitan?
- Siitä jostain Taivaan isästä.
- En, vaan siitä, että Taivaan isään tulee tulee uskoa. Muuten päätyy kadotukseen.
- Selvä, näyttäkää nyt itse mallia ja kadotkaa, kehotti konstaapeli.
- Mikä loukkaus.

Ja niin isä Fredrik lähti nujerrettuna kulkemaan minne nenä näytti. Sitten hän kuuli jonkun huutavan hänelle.

- Isä Fredrik, odottakaa!
- Tahdotko sinäkin pilkata minua, kysyi isä Fredrik tympeänä.
- En. Minusta teidän sanoissanne on järkeä.
- Ihanko totta? Olenko sittenkin saavuttanut pienen onnistumisen?

Hjer oli ollut väkijoukossa kuuntelemissa isä Fredrikin saarnaa. Hän omaksui isä Fredrikin sanoman ja lyöttäytyi tämän seuraan.

# Kadotus

Iltaisella Hjua lähti juhlimaan ystäviensä kanssa. Hän oli tullut yhä vain varmemmaksi siitä, että Migolin karkottaminen oli ollut oikea päätös. Jos Migol joskus pääsee takaisin, hän on varmasti muuttunut mies. Ja silloinkin hän tuskin haluaa enää Hjuan seuraan. Hjua saattoi siis huolettomin mielin lähteä nollaamaan päätään.

Hjua tapasi Retan viehättävässä *Malibu Bar*:ssa, jossa he aloittivat illan parilla *volcano*-drinkillä. He juorusivat viime päivien pippaloista kaikenlaista. Myöhemmin heidän iltaansa lyöttäytyi myös eräs paikalle sattunut naikkonen, jonka mustanpuhuva tukka oli palanut karrelle.

– Minäpä olin vähän aikaa sitten pippaloissa, joissa eräs ulkomaalainen mies oli niin tulinen, että sai tukkanikin syttymään palamaan, kerskui karrelle palanut nainen humalassa.

– Öh, jahah, mietti Reta mitä sanoisi tähän.

– Minäpä juuri hankkiuduin eroon miehestä, joka on monesti saanut minut hiiltymään, sanoi Hjua piikikkäästi.

– Hei, minun nimeni on Jasna. Älkää ottako minua turhan vakavasti.

Sen sanottuaan hänen hengityksessään oikein lehahti roiman viinan käry ja hänen silmistään saattoi lukea reilun promillen lukemat kuin alkometristä.

– Minä olen Hjua, esitteli Hjua itsensä.

– Ja minä olen Reta, haetaanko vaikka uudet drinkit?

Ja niin neidit jatkoivat juomistaan. Hjua kertoi hänen ja Migolin väleistä. Ja - tultuaan tarpeeksi humalaan – hän kertoi myös tehneensä Migolista väärän ilmiannon. Reta tunsu myötätuntoa ja oli Hjuan kanssa yhtä mieltä siitä, että miehet ovat nilkkejä, joita voi ja tulee välillä kurittaa oikein kunnolla. Jasna taas ei tuntenut heistä kumpaakaan, eikä ymmärtänyt mitä hyväksyttävää voi olla väärässä ilmiannossa. Hän ei kuitenkaan näyttänyt häkeltymistään.

Baarissa koitti viimein pilkku ja neidit erkanivat toisistaan. Hjua käveli pitkin rantakatua kohti kotiaan. Hänen kotinsa oli viehättävä ja

siisti. Migolin ehkä yksi harvoja hyviä puolia oli Hjuan mielestä se, että hän piti paikat aina siistissä kunnossa ja osasi siivota hyvin. Nyt kun Migol oli poissa, saattoi Hjua ruveta myymään ja heittämään pois Migolin tavaroita ja alkaa näin järjestämään kotiaan vielä entistäkin ehommaksi.

Ainoa vain, että Hjua ei koskaan enää saapunut kotiinsa. Hiekkarannalla yksinäiset ja sirot askeleet kohtasivat päättäväiset, raskaat askeleet ja sen jälkeen ei jäljistä enää saanutkaan selvää. Yö poistui ja aurinko nousi – rannalla ei ollut enää ketään.

## 5. päivä

### Poppamies

Aamulla lentoemäntä löysi saaren torilta poppamiehen teltan. Teltasta kuului kuorsausta, ja lentoemäntä kurkisti varovasti sisään. Poppamies havahtui tokkuraisena.

– Kuka olet ja mitä haluat? kysyi poppamies tokkurasta hieman tyyneenä.

– Anteeksi että häiritsen, mutta minä olen hieman pulassa, aloitti lentoemäntä.

– Niin?

– Tehän osaatte parantaa tauteja, eikö?

– Kyllä, minulla on rohdot melkein kaikkeen vaivaan, mitä tällä saarella on esiintynyt – erityisesti krapulaan.

– Noh, minä en oikeasti ole sairas, mutta tarvitsen kuitenkin valheellisen todistuksen että olisin sairastunut.

– Jaahah, ei ole ensimmäinen kerta kun minulta sellaista pyydetään. Noh, kerros nyt ensin mihin tautiin olet mieltynyt.

– Keksin päästäni taudin nimeltä *tapaija*.

– Keksitty tauti? Ei onnistu – kukaan tällä saarella ei ole sellaisesta kuullut, joten kukaan ei usko.

– Ei häitää. Todistus on erään ulkomaalaisen hämäämiseksi. Hän lentää tänne huomenna Suomesta.

– Jaahah, mutta ei onnistu sittenkään. En nimittäin osaa kirjoittaa sairastodistusta muulla kuin meidän omalla kielellämme. Sitä se ulkomaalainen tuskin osaa.

– Ymh, ei osaa, ei.

– Toisaalta jos hinnasta sovitaan, voin kertoa taudista tekaistuja faktoja hänelle suoraan kasvokkain ja sanoa sinun sairastuneesi siihen.

– Se olisi hyvä. Paljonko haluat tästä rahaa?

– Sinä olet ulkomaalainen, joten sinulla lienee euroja tai dollareita. Sanotaan vaikka sata rahaa jompaa kumpaa sorttia.

– Selvä, luotan sinuun. Tässä on sata euroa.

– Kiitoksia, neiti. Hetkinen... Juo tämä huomenna aamulla. Se saa sinut voimaan hieman pahoin parin tunnin ajaksi – hämäyksen vuoksi, näet. Se on kuitenkin vaaratonta.

Poppamies antoi lentoemännälle putelin jotakin juomaa, eikä tämä epäröinyt ottaa sitä vastaan. Hän lähti poppamiehen luota vähän huojentuneena, mutta tietysti häntä vielä harmitti. Loma oli mennyt jokseenkin pilalle tämän asian johdosta. Eikä lompakkokaan ollut mielissään pikadieetistä.

Poppamies myhäili teltassa sata euroa rikkaampana ja mietti itseksensä että muistahan vain tyttönen juoda juomasi.

Reta heräsi kotoaan puolen päivän aikoihin ja muisteli eilistä iltaa. Hän muisti Hjuan sanomiset Migolista ja mietti että Hjualla saattaa olla nyt rankkaa. Hän päätti käydä katsomassa tätä. Hju ei yleensä lähde heti juhlimisen jälkeisenä päivänä kodistaan yhtään minnekään. Retalla oli Hjuan kotiin avain, joten hän pääsi sisälle, muttei löytänyt Hjuaa mistään. Vuode oli sijattu – eikä sijaaminen suinkaan kuulunut Hjuan tapoihin jos hän oli krapulassa.

Oliko Hjua päässyt kotiin? Sitä Reta mietti, mutta ajatteli että ei Hju sentään älyttömässä humalassa ollut lähtiessään. Ennenkin hän on selvinnyt yksin kotiinsa – vaikkakin Migol on usein sammut jonnekin matkalle. Reta alkoi kuitenkin tuntea luissaan, että kaikki ei ollut kunnossa. Hän kävi Diosin luona, sillä Dios oli myös Hjuan hyvä ystävä. Dios oli juuri kaatamassa itselleen tasoittavaa ryyppyä tanskalaista olutta. Vaan ei hän tiennyt mitään Hjuasta.

Reta kävi vielä monta muutakin paikkaa läpi kunnes tunki kolunneensa suunnillen koko saaren läpikotaisin. Hjuan talossa hän kävi useasti tarkistamassa, josko tämä olisi palannut sinne. Vaan ei. Retan ei auttanut muu kuin tehdä poliisille ilmoitus Hjuan katoamisesta. Siitä tiedoitettiin ympäri saarta. Paavon kuullessa katoamisesta, hän muisti kuvaukseen sopivan naisen riidelleen jonkun miehen kanssa aikaisemmin. Jotakin outoa siinä hänen mielestään oli. Miehellä saattoi hyvinkin olla jotakin tekemistä Hjuan

katoamisen kanssa, joten Paavo päätti mennä puhumaan asiasta poliisille. Hän tapasi saman vanhemman konstaapelin, joka oli aiemmin pidättänyt Migolin, vaikkei Paavo sitä vielä tiennytkään.

– Minulla saattaa olla tietoa liittyen Hjuan katoamiseen, aloitti Paavo keskustelun.

– Ahaa, kertokaa toki. Meillä on johtolangat todella vähissä, vastasi konstaapeli kiinnostuneesti.

– Näin hänen aiemmin riitelevän erään miehen kanssa. Mies oli aivan selvästi vainoharhainen - syytti että Hjuua olisi pettänyt häntä toisten miesten kanssa.

– Aivan, Hjualla on miesystävä nimeltä Migol. Mitä hänestä?

– Minusta hän vaikutti oudolta. Oletteko kuulustelleet häntä?

– Varmasti olisimme jos hän olisi täällä. Mutta voin kuitenkin täydellä varmuudella sanoa, ettei hän ole Hjuan katoamisen takana.

– Mistä tiedätte? ihmetteli Paavo.

– Vuorokautta ennen Hjuan katoamista Migol karkotettiin *Petos-*saarelle, koska oli aiemmin rikkonut lakia jättäessään menemättä erään Heilan bileisiin. Hän ei siis ollut tällä saarella enää Hjuan katoamisen aikaan.

– Ahaa, vai niin. Entä keiden seurassa Hjuua oli katoamisiltana?

– Hyvän ystävättärensä Retan ja erään heille entuudestaan tuntemattoman naisen, Jasnan kanssa *Malibu Bar*:ssa. Olemme kuulustelleet heitä molempia.

– Jos he eivät tunteneet Jasnaa, miksi he sitten lyöttäytyivät hänen seuraansa?

– Asiasta ei ole täyttä varmuutta, mutta uskoisin humalalla olleen osuutta asiaan. Tuskin siinä mitään merkillistä syytä on ollut. Retan kertomuksen mukaan Jasna tuli heidän pöytänsä istumaan kun he keskustelivat tyttöjen juttuja. Jasna taas oli erittäin humalassa, eikä muista koko illasta juuri mitään.

– Entä mihin Hjuua on lähtenyt baarista? Suoraan kotiin vai jatkoille?

– Retan mukaan he kaikki kolme erosivat pilkun jälkeen baarin edustalla. Hjuua lähti todennäköisesti kävelemään rantaa pitkin kohti kotiaan. Se on lyhin reitti. Ja nyt hän on kadonnut kuin tuhka tuuleen.

- Hän on voinut hukkuu! Löytyikö rannalta hänen jälkiään?  
- Ei löytynyt, mutta viime yönä oli tavallista enemmän aallokkoa. Meri on voinut huuhtoa jäljet pois rannalta. Olemme myös naaranneet rantaveden laajalta alueelta. Jos hän on hukkunut, meri on jo vienyt hänen ruumiinsa.

- Lähtikö Jasna myös kotiinsa?

- Oman kertomuksensa mukaan kyllä.

Paavo oli siis ollut väärässä Migolin suhteen. Mutta silti Migolin karkottaminen ja Hjuan katoaminen yhden vuorokauden aikana tuntui hänestä liian oudolta sattumalta. Hän kävi vielä Diosin luona kysymässä, mitä hän tietää Hjuasta. Dios ei kuitenkaan tuntunut tietävän hänen viimeaikaisista kuulumisista paljoakaan.

- Hm, kun nyt kysyt suoraan, Hju on minun ex-tyttöystäväni, kertoi Dios. - Mutta meidän seurustelustamme on kulunut jo monta vuotta aikaa, ja olemme sen jälkeen olleet ystäviä.

- Kävikö hän täällä tai näitkö häntä jossain muualla eilen? kysyi Paavo.

- En nähnyt häntä eilen. En edes tiennyt, missä hän eilen oli, ennen kuin tänään kuulin hänen katoamisestaan.

- Hänhän oli Retan ja jonkun Jasnän kanssa viettämässä iltaa. Tunnetko tämän Jasnän?

- En varsinaisesti. Hän on kyllä toisinaan ollut meillä bileissä. Viimeksi varmaan silloin kun joimme belgialaista olutta. Vai olikohan se sveitsiläistä? mietti Dios. - Mutta sen verran mitä hänen kanssaan olen joskus jutellut, hän on vaikuttanut hieman... ulkopuoliselta. En osaa selittää, mutta minusta on joskus tuntunut, ettei hänellä ehkä ole montakaan ystävää.

- Onko hän vain syrjäytynyt, vai eikö hänestä yleisesti pidetä?

- En tiedä, en tunne häntä juurikaan. Ei hänessä minusta ole mitään negatiivista, jonka vuoksi hänestä ei voisi pitää.

- Mutta luuletko että hän olisi voinut tehdä jotakin Hjualle? Hän kuitenkin näki Hjuan viimeksi ennen tämän katoamista, jos Retaa ei oteta huomioon.

- En usko. Hän voi olla syrjäytynyt, mutta se ei yksin tee ihmisestä pahaa. Muuten - jos saan kysyä - oletko sinä tutustunut Hjuaan, kun kerran pohdit niin paljon hänen katoamistaan?

- Ei, näin vain Hjuan ja Migolin riitelevän keskenään kolme päivää sitten. Opin heidän nimensä tosin vasta tänään. Minusta Migol vaikutti heidän riidellessään jotenkin epäilyttävältä. Epäilin aluksi, että hän olisi Hjuan katoamisen takana, mutta poliisin mukaan hänet karkotettiin *Petos*-saarelle ennen Hjuan katoamista.

- Jos en aivan väärin muista, Hjuja ja Migol ovat riidelleet melkein koko seurustelusuhteensa ajan. Jotkut parit vain elävät sillä tavalla - riitelevät usein ja sopivat usein, eikä siinä sen kummempaa.

- Aivan.

- Ja mitä Migoliin tulee, hän ei voisi tehdä pahaa kärpäsellekään, vaikka joskus onkin sanonut asioita turhan pahasti.

## Katumus ja kaste

Samaan aikaan Migol istui yksinään *Petos*-saarella. Hän mietti, miksi Hjuua oli tehnyt tämän hänelle. Hän eli silloin toista päivää erakkona sillä kiroton karulla saarella. Edellisen kerran joku oli karkotettu kyseiselle saarelle monta kymmentä vuotta aiemmin. Migol toivoi vain, ettei löytäisi tämän luita mistään.

– Olen aina rakastanut Hjuua, puhui Migol itseksensä. – Ja rakastan edelleen.

– En käsitä, miksi hän tekisi minulle tällaista. Eikö hän rakasta minua? Oliko tämä hänelle helppoa vai ei?

– Kyllä hän ehkä rakastaa. Hän on sanonut sen usein. Eikä se ole ollut mitään petollista valhetta, vaan täyttä totta. Olimme molemmat onnellisia.

– Minun syytäni tämä varmaan on. Olen usein torunut Hjuua myöhään venyneistä tyttöjen illoista joita hän ei viettänyt minun kanssani – vaikka tosiasia on ollut se, että minä olen sammunut kesken juhlimisen.

– Kaipaam Hjuua valtavasti. Ehkä olen juuri siksi niin omistushaluinen. En kestä olla hetkeäkään erossa hänestä.

– Kaikki ne asiat joista häntä syytin ja ne sanat joilla häntä satutin. Kerran sanoin hukuttavani hänet jos hän ei lakkaa tapaamasta miespuolisia ystäviään.

– Totta puhuen en koskaan haluaisi häntä satuttaa. Ehkä on hyvä, etten täältä käsin edes pystyisi sellaista tekemään.

Aurinko porotti ja Hjer istui rantavedessä. Isä Fredrik oli juuri kastamassa Hjeriä Jumalan nimessä kun hän tunsu surun murtaman sielun vaikeroivan tilityksen vyöryvän hänen siunattuun sydämeensä meren kautta. Hjer ei tuntenut mitään. Hän vain ihmetteli, miksi isä Fredrik yht'äkkiä jämähti paikoilleen.

– Isä? kysyi Hjer.

- Hetkinen, vastasi isä Fredrik keskittyessään kuuntelemaan Migolin sanoja kaukaiselta saarelta.
- Tällä saarella on enemmän syntisiä kuin synnittömiä, vastasi isä Fredrik lopulta. Eikä joistakin edes ota selvää, miten pahaan syntiin he ovat sortuneet.
- Mitä tarkoitat?
- Eh, kerron kohta. Hoidetaan kaste loppuun ensin.
- Selvä.
- Kastan nyt sinut, Hjer, Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Tämän sanottuaan isä Fredrik teki kämmenistään kulhon ja kaatoi sillä muutaman kerran vettä Hjerin päälle.
- Kastetoimituksen jälkeen isä Fredrik alkoi kertoa Hjerille siitä, mikä on syntiä ja mikä ei.
- Sinähän uskot minua kun sanon että on syntiä varastaa kauppiaalta leipää? johdatteli isä Fredrik.
- Kyllä, vastasi Hjer.
- Miksi näin on? Siksi tietysti, että kauppias on tehnyt työn leivän eteen, ja hänelle kuuluu palkkio tästä työstä, opetti isä Fredrik.
- Aivan, ymmärsi Hjer.
- Mutta uskotko minua jos sanon että on syntiä käyttää aineita, jotka saavat ihmisen päihtymään?
- Eh... Varmaan uskon, mietti Hjer. - Mutta miksi se on syntiä?
- Minä kerron sinulle. Ajatellaan vielä sitä leipäkauppiasta. Hän on tehnyt leivän jonka syntinen ihminen varastaa. Jos aina kaikki kauppiaan leivät varastetaan, mitä kauppias tekee?
- No, jos tilanne ei muuttuisi miksikään, kauppias varmaan lopettaisi leivän tekemisen?
- Aivan, niin hän tekisi. Olisi epäloogista jatkaa leivän tekemistä jos siitä ei saisi vastinetta. Toiminnan jatkaminen tällaisessa tilanteessa olisi *epätodellista*.
- Niinkuin kuvitelmaa, vai?
- Kyllä. Samoin huumaavien aineiden käyttö aiheuttaa harhakuvitelmaa. Se ei ole todellisuutta eikä johda hyvään. Kuten ei kauppiaillekaan kävisi hyvin jos hän aina vain tekisi leipää joka

kaikki varastettaisiin. Sen vuoksi päihdyttävien aineiden liika käyttö on syntiä.

Isä Fredrik opetti Hjerille vielä monia muitakin asioita. Hjer oli hyvillään siitä, että oli saanut itselleen näin hyvän opettajan ja esimerkin.

Lentoemäntä saapui saaren johtajan ateljeehen. Hän halusi tehdä selväksi johtajalle, millaisen valheen on päättänyt kertoa työnantajalle tämän tullessa seuraavana päivänä saarelle. Johtaja on kuitenkin sellainen juonittelija itsekin, että hän varmasti ymmärtää.

– Vai on tänne tulossa joku lentoyhtiön pamppu? innostui johtaja.

– Noh, henkilöstöpäällikköhän se minun työnantajani on, myönsi lentoemäntä hämmästyneenä johtajan innostuksesta.

– No voinhan minä "*sairaudestasi*" hänelle valehdella. Mutta joka tapauksessa on paljon mielenkiintoisempaa keskustella hänen kanssaan lentojen lisäämisestä Suomen ja Bilehile-saaren välille!

– Aivan! totesi lentoemäntä huomattuaan että yhteinen sävel johtajan kanssa löytyi yllättävän helposti.

– Piru vie! Tarjoan hänelle oikein mahtavat liikeneuvottelujuomat heti alkuun, hehkutti johtaja.

– Hän on kyllä absolutisti, sanoi lentoemäntä tietäen varsin hyvin millaisesta "*liikeneuvottelujuomasta*" oli kyse.

– *Absolutisti?* Ah, minä en ymmärrä kaikkia näitä ulkomaailman sanoja. Joka tapauksessa lentojen lisääminen tulee nostamaan saaremme turismin ennen näkemättömään luokkaan. Turisteja tulee niin paljon että sähkövoimalamme käy pelkästään heidän heittämiensä roskien polttamisella! Nostan veroja heti tästä hetkestä lähtien, jotta turistien tuomat rahat saadaan heti saaren kehitystyön käyttöön.

– Tehkää vain niin, hymyili lentoemäntä säilyttääkseen positiivisen sävyn keskustelussa. Todellisuudessa hän piti johtajan ajatuksia varsin optimistisina.

– Laadin heti asiasta virallisen tiedotteen rakkaille kansalaisilleni, jotta tietävät ostaa paljon viinaa ja hampua tulevia ihmismassoja

varten. Kyllä he ymmärtävät verojen noston kun kerran asiakasmäärätkin lisääntyvät!

## 6. päivä

### Toinen ääni kellossa

Lentokone tömähti aamulla Bilehilesaaren lentokentän kiitorataan ja rullasi terminaaliin. Taputuksia ei kuulunut. Bilehile-saari oli Suomessa asetettu lomakohteena selvitystilaan, joten matkustamo oli tyhjä.

Saaren johtaja oli lentäjiä vastassa heti kun kone oli saatu kiinnitettyä terminaaliin. Koneesta astuivat ulos lentokapteeni, perämies sekä näiden – ja lentoemännän – työnantaja.

– Tervetuloa Bilehile-saarelle, toivotti saaren johtaja lentäjille.

– Terve vain, vastasi työnantaja tietämättä ensin mitä sanoa. Hän oli sekaisena mieleltään kun ei tiennyt mistä pitäisi aloittaa. Pitäisikö ensin etsiä se lentoemäntä vai selvittää mitä menoa tällä saarella oikein pidetään. Hänen naamansa oli tästä syystä niin kupruilla että heikompaa hirvittäisi.

– Olette varmasti väsyneitä pitkän lennon jälkeen. Ottakaa tästä rentouttava tervetuliaismalja ja virittäytykää iloiseen ja virkistävään tunnelmaan saaremme viihdyttävässä huomassa!

Lentäjät eivät piitanneet olla enää varovaisia juoman suhteen. Kaikki ottivat lasit kirkasta nestettä ja valmistautuivat kilistämään. Yllättäen työnantaja huitaisi koko lastin ykkösellä kurkusta alas ja kilisti sitten kaikkien kanssa tyhjällä lasilla. 60-prosenttinen vodka ei saanut hänen ryppyisiä kasvoja värähtämäänäkään. Liekö hänen absolutisminsa ollut pelkkä kulissi.

Sitten työnantaja teki nopean päätöksen puheenaiheen suhteen ja avasi sanaisen arkkunsa:

– Ensimmäinen asia: missä on se patalaiska lentoemäntä, joka ei hoitanut töitään ja ollut lennolla mukana tarjoilemassa minulle ruokaa ja näyttämässä miten lentokoneesta pelastaudutaan, jos se yht'äkkiä olisi tuhoutunut? kysyi lentäjien työnantaja.

– Hän on ateljeessani vierashuoneessa edelleen erittäin sairaana. Poppamiehemme on tulossa katsomaan häntä, vastasi saaren johtaja.

- Lienee poppamiehellenne melkoiset poppaskonstit, jos hän meinaa parantaa sairauden nimeltä *laiskuus*.

- *Tapaija* on vaarallinen tauti, joka kyllä vetää veltoksi, mutta ei se ihmisestä laiskaa tee.

- Toivottavasti *tapaija*-taudin sairastamisesta ei tule hänelle *tapa*.

- Se voi puhjeta vain kerran elämässä. Poppamiehemme lääkkeet karkottavat elimistöstä pahat eliöt, jotka houkuttelevat taudin kehoon.

- Miksei niitä lääkkeitä annettu hänelle jo ennen tartuntaa? Rokottaisitte täällä kaikki niin ei tarvitsisi turhaan sairastella ja verukkeillekin jäisi vähemmän sijaa!

- Ne voivat aiheuttaa kehossa vastareaktion, josta aiheutuu huono olo. Siksi kukaan ei halua lääkettä, ellei todella ole tarve. Lääkkeen aiheuttama huono olo ei kuitenkaan ole mitään verrattuna *tapaija*-taudin aiheuttamaan pahoinvointiin.

- Vielä pahemmin hän tulee voimaan, jos tauti osoittautuu taruksi.

He ajoivat johtajan autolla ateljeehen, johon poppamieskin saapui hetken päästä. Johtaja olisi halunnut kierrättää työnantajan ateljeensa ympäri esitelläkseen hienoja puitteitansa. Työntäjä sen sijaan marssi määrätietoisesti vaistonsa varassa ovista ja käytävistä kohti vierashuonetta ikään kuin olisi tuntenut rakennuksen läpikotaisin, vaikka oli siellä nyt vasta ensimmäistä kertaa.

- Tyypillistä 70-luvun laatikkoarkkitehtuuria! Siitä huolimatta, että jokainen huone näyttää samalta, ei rakennukseen pystyisi eksymään vaikka haluaisi. Tylsistyisin täällä alta sekunnin ellei minulla olisi kana kynimättä erään naikkosen kanssa.

Työnantaja potkaisi vierashuoneen oven auki niin, että vuoteessa maannut lentoemäntä säikähti.

- Täällähän sinä piileksit! huudahti työnantaja lentoemännälle.

- Miten niin piileksin? kysyi lentoemäntä aikaisemmin salaa ottamastaan "*lääkkeestä*" hieman tokkuraisena ja kalpeana.

- Se kirjeesi oli täyttä valetta! Et sinä mihinkään *tapaijaan* ole sairastunut.

- Samassa poppamies ilmestyi huoneeseen. Hän oli kuullut työnantajan meuhkaamisen käytävään saakka.

- Neiti on edelleen hyvin sairas ja heikko, sanoi poppamies vakavasti.
- Teidän tehtävänne onkin tehdä hänestä terve ja vahva, vastasi työnantaja.
- Se ei onnistu käden käänteessä. Toipuminen vaatii aikaa ja hoivaa.
- Pah! Hän ei näytä edes kuumeiselta. Valahti vain kalpeaksi kun tulin yllättäen paikalle.
- *Tapaija* ei kuumenna kehoa, vaan lamauttaa ravinteiden kulkemisen elimistössä, mistä seuraa puutostila ja huomattavasti heikentynyt voima vastustaa muita tauteja.
- Hmh, ehkä hän tosiaan näyttää heikolta. Onko hän kuitenkin jo toipumaan päin?
- Kriittisin vaihe on jo ohi, mikäli hän vain saa levätä rauhassa. Mutta jos hän ei saa levättyä tarpeeksi, tauti pahenee.
- Selvä. Kuljetamme hänet lentokoneella Suomeen. Hän saa vaikka nukkua koko matkan ajan paareilla. Kotona hän menee sitten heti lääkäriin, joka antaa hyvät lääkkeet.
- Tunnetaanko *tapaija*-tauti Suomessa hyvin?
- Itse en ole koko taudista kuullut aiemmin mitään, mutta jos sen nimi on latinaa, niin aivan varmasti ne kieliä lukeneet lääkärit ja tohtorit senkin taudin salat taitavat!
- Jos ette ole asiasta varma, on erittäin tärkeää, että hänet hoidetaan täällä. Ja *tapaija* ei ole latinankielinen nimi.
- Yrityksemme maksaa hänelle jo nyt päivärahaa jokaisesta päivästä, jonka hän sairastaa. Jos hän kaiken kukkuraksi sairastaa täällä, joudumme maksamaan hänelle lisäksi vielä ulkomaan päivärahaa. Ja minkä vuoksi? Vain jotta hänen huono olonsa hellittäisi pari tuntia aiemmin!
- *Tapaijan* kanssa on oltava erityisen varovainen! Vääränlainen lääkitys voi voimistaa tautia ja pahimmassa tapauksessa tappaa hänet, sanoi poppamies uhmakkaasti.
- Kiitos rohkaisusta, kuului lentoemännän heikko ääni.

## Uskontoa ja politiikkaa

Isä Fredrik käveli puistoon, joka sijaitsi saaren johtajan ateljeen vieressä. Puistossa oli paljon ihmisiä pussikaljalla. He kääntyivät katsomaan ihmeissään, kun isä Fredrik kulki valkoisessa kaavussaan heidän ohi Hjer kannoillaan.

– Kuulkaa, kansa! sanoi isä Fredrik kuuluvalla äänellä pysähdyttyään ihmisten keskelle. – Minulla on teille tärkeää asiaa.

– Hän on se sama terroristi, joka aiemmin uhkasi pudottaa lentokoneen alas! huudahti eräs mies väkijoukosta.

– Te ette ymmärrä hengellisistä asioista mitään, vastasi isä Fredrik. Mutta älkää pelätkö, minä olen tullut tänne opettamaan ja neuvomaan teille tien kunnialliseen elämään.

– En ymmärrä, mitä hän horisee, tuumi eräs nainen.

– Minä en aio pudottaa lentokonetta. Minä vain totean, että jossain vaiheessa senkin on tultava takaisin alas. Mikään ei ole ikuista. Kaikkien meidän on joskus kohdattava kohtalomme! Ja millaisen kohtalon me kohtaamme? Se on kaikkivaltiaan Jumalan käsissä. Jos elämme kunniallisesti, pääsemme maallisen muotomme luhistuessa taivaaseen – paratiisiin, jossa tulemme elämään ikuisesti henkisten voimiemme avulla. Mutta jos elämme ryypäten ja rälläten – tai siis jos te elätte sillä tavalla – niin te tulette kohtaamaan pirullisen kuoleman ja sen jälkeen tuskallisen helvetin ollessanne vangittuna omaan, elottomaan ruumiseenne.

– Minusta ei ole kovinkaan kunnioittaavaa, että täysin vieras ihminen tulee parhaamaan elämäämme tuolla tavalla, valitti äskeinen mies. – Sinä et ole täältä kotoisin, joten et tunne meidän kulttuuriamme.

– Kulttuuriin kuuluu muita, paljon ylhäisempiä asioita kuin juovuspäissä kasvatettu muka-taiteellinen hamppuviljelmä. Täällä pidetään arvossa sellaisia asioita, jotka Jumala on jo aikojen alussa tuominnut kielletyiksi hedelmiksi. Älkää sortuko sellaiseen, sillä Jumala ei armahda niitä, jotka kehotuksesta huolimatta jättävät noudammatta hänen sanaansa.

- Sinä voit olla oman jumalasi orja ihan niin kuin haluat, mutta meillä ei ole mitään kahlehtivaa jumalaa!
- Hän on myös teidän Jumalanne! Eikä hän ole kahlehtiva – hän on rakastava! Hän on luonut tämän maailman rakkaudesta, ja hän on myös luonut ihmisen rakastamaan tätä maailmaa! Hän on myös uhrannut oman poikansa hengen varoitaakseen meitä ihmisiä synniltä.
- Todella jalomielistä uhrata oma poikansa sen sijaan, että uhraisi itsensä. Ja mikä ihmeen jumala se sellainen on, joka piileksii eikä uskalla näyttäytyä?
- Teidän tulee uskoa, jotta näkisitte. Kuunnelkaa hänen sanaansa ja rukoilkaa häntä, niin hän vastaa rukouksiinne ja on teille armollinen.
- Isä Fredrikin saarna kantautui avonaisesta ikkunasta johtajan ateljeen vierashuoneeseen, jossa kaikki olivat ihmeissään pysähtyneet kuuntelemaan. Johtaja oli järkyttynyt. Joku kehtasi astua hänen varpailleen ja määräillä hänen kansaansa aivan sietämättömällä tavalla. Johtaja huolestui, mitä tulisi tapahtumaan alkoholiverotuloille, jos kansa raitistuisi. Hän käveli ulos puistoon.
- Kuka te oikein olette ja mitä asiaa teillä on minun kansalleni? tivasi johtaja isä Fredrikiltä.
- Minä olen isä Fredrik ja olen täällä Jumalan asialla, vastasi isä Fredrik. – Enkä saarna pelkästään *teidän kansallenne*, vaan myös *teille*.
- Minä olen tämän saaren johtaja, ja ainoa jolla on oikeus saarnata tämän saaren kansalle. Erehdytte jos kuvittelette olevanne minua ylempiarvoisempi.
- Minä en ole täällä selvittämässä arvovaltakiistoja, vaan ainoastaan tuomassa teille Herran sanaa.
- Minun mielestäni kyseinen herra voisi olla hyvä ja tulla itse esittämään asiansa.
- Hän ei puutu maallisiin asioihin minkään ihmishahmon muodossa. Hän ohjaa luontoa ja ilmoittaa asiansa uskollisten palvelijoidensa kautta.

– Aivan sama. Minä puutun nyt tähän asiaan. Minä ohjaan teidät häipymään tältä saarelta, tai muuten minä ilmoitan omille uskollisille palvelijoilleni – tarkemmin sanottuna poliiseille – että karkottavat teidät *Petos*-saarelle.

– Kansanne on kaikista uppiniskaisin, minkä olen ikinä kohdannut yhtä poikkeusta lukuun ottamatta. Ottaisitte edes mallia omasta pojastanne, Hjeristä. Hän ymmärtää jumalan sanaa minun kauttani ja on vannonut uskollisuuttaan Jumalan edessä.

– Olet siis jo turmellut kansaani! Saat yhden vuorokauden aikaa poistua tältä saarelta. Jos vastustat määräystäni, joudut *Petos*-saarelle! Hjer:n minä voin armahtaa, jos hän lupaa jättää tämän humpuukin.

Hjer pysyi vaiti. Hän ei missään nimessä aikonut luopua palvelemasta Jumalaa, mutta ei myöskään halunnut marttyyriin kohtaloa. Hän ja isä Fredrik poistuivat paikalta lyötyinä.

Johtaja palasi takaisin sisälle ja pahoitteli äskeistä välikohtausta vierailleen.

– Hän ei ole ihan tervejärkinen. Voinemme jättää hänen puheensa omaan arvoonsa, sanoi johtaja isä Fredrikistä.

– Huomaan, että pyritte pitämään uskonnon erillään politiikasta. Nykyisen tieteen aikakaudella se on varsin modernia hallitsemista, sanoi lentäjien työnantaja.

– Minä en piittaa mistään uskonnosta. Minusta maan hallitsemisessa on tärkeämpiäkin asioita, kuten kansan hyvinvointi ja verotulot.

– Meillä Suomessa kansalaiset ovat suurimmaksi osaksi kristittyjä, jotka uskovat jumalaan suunnilleen samalla tavalla kuin tuo äsken paasannut ukko. Minä itsekin olen kristitty. Kristityt kuuluvat kirkkoon ja maksavat myös kirkollisveroa.

– Ahaa. Teillä on ihmeellisiä veroja.

– Kirkko on mukana päättämässä maamme asioista. Se kieltämättä jakaa kansan mielipiteet. Toiset ovat puolesta, ja toiset taas vastustavat sitä, että uskonto ohjaa kaikkien kansalaisten elämää politiikan kautta.

- On siis täysin perusteltua kieltää uskonnollinen käännytys meidän maassamme. En halua mitään lahkoa tekemään päätöksistäni monimutkaisia. Minä hallitsen täällä! painotti johtaja hyvää tarkoittaen.

- Tottakai, vastasi työnantaja tietämättä oikeastaan, kummalla kannalla olisi.

- Mutta ei nyt sentään puhuta uskonnosta, sanoi johtaja päättäen vaihtaa puheenaihetta. - Mikäli asianne lentoemännän ja poppamiehen kanssa on hoidettu, keskustelisin mielelläni teidän kanssanne turismista. Kuten olette varmasti huomanneet tämän ajanjakson aikana, jolloin olette muutaman lennon tehneet saarellemme, kulttuurimme on mitä rakastettavin, eikä täällä ole koskaan tylsää!

- Ainakaan tähän mennessä en ole pitkästynyt, mutta suoranaisia rakkauden tunteita minulla ei silti ole herännyt. Tulin tänne nimen omaan lentoemännän tilanteen tarkistamisen vuoksi, mutta siitä huolimatta saarenne vaikuttaa ihan viihtyisältä.

- Toivoisin, että teillä olisi halua lisätä lentoja saarellemme. Olen kuullut, että suomalaiset ovat jokseenkin kovia juhlimaan.

- Asia ei ole suoraan minun käsissäni, mutta voinen vaikuttaa siihen jonkin verran. En voi kuitenkaan millään heppoisella perusteella sanoa, että lentoja pitäisi lisätä. Minun pitäisi tuntea paremmin tätä saarta.

Tässä vaiheessa lentäjät huolestuivat. Työnantaja ei selvästikään tiennyt, mihin soppaan oli lusikkaansa työntämässä.

- Minusta on pelkästään mainiota, että teillä on kiinnostusta tutustua saareemme, sanoi johtaja iloisesti. - Lähdetään kiertelemään paikkoja. Lentoemäntä jää tänne poppamiehen hoidettavaksi, mutta tulkaa te muut lentäjät mukaan!

- Eh, lentokone pitäisi huoltaa huomista lähtöä varten, yritti perämies kieltäytyä.

- Ohjausjärjestelmän tarkistamisessa tarvitaan kaksi henkilöä, lisäsi kapteeni nopeasti.

- Ehditte tehdä sen huomenna, vastasi johtaja määrätietoisesti. - Minä kutsun teidät nyt juhlimaan.

- Mutta krapulassa huolto ei onnistu. Kädet tärisevät silloin liikaa! huomautti perämies.

- Ja ohjauksjärjestelmän päälle ei parane oksentaa! jatkoi kapteeni.

- Olkoon sitten. Voisin soveltaa lakiamme ja uhata teitä karkoituksella *Petos*-saarelle, mutta silloin työnantajanne ei pääsisi takaisin Suomeen valmistelemaan lentojen lisäämistä. Ja enhän minä teitä tarvitse juhliessani työnantajanne kanssa. Hän on paljon mielenkiintoisempi henkilö liiketoimieni kannalta.

Lentokapteeni ja perämies lähtivät kahdestaan kävelemään lentokentälle mukamas huoltamaan lentokonetta. Todellisuudessa he vain tarkistivat koneen olevan tankattu ja lähtivät sitten kiertämään lentokentän läheisiä paikkoja.

Saaren johtaja ja lentäjien työnantaja istuutuivat johtajan autoon.

- Käydään kiertämässä saarta ja samalla vähän juhlimassa, sanoi johtaja autonkuljettajalle.

- Selvä, vastasi autonkuljettaja. - Minne mennään ensiksi?

- Satamaan. Haluan näyttää vieraalleni hienon satamaterminalimme.

Satama sijaitsee saaren pohjoispuolella, kauempana varsinaisesta keskustasta. Heidän saavuttua satamaan, alkoi johtaja kertoa siitä tarkemmin.

- Satama on hyvin tärkeä saarellemme. Sen kautta saamme sellaisia elintarvikkeita, joita emme pysty itse tuottamaan. Ruoan tuotamme itse viljelemällä ja metsästämillä – mutta suurimmaksi osaksi kuitenkin kalastamalla. Suurina krapula-aikakausina olemme kuitenkin joutuneet turvautumaan tuontiruokaan. Sen sijaan alkoholijuomat tuodaan lähes kokonaan ulkomailta. Alkoholiasioissa olemme keskittyneet tuottamisen sijasta kuluttamiseen, kertoi johtaja.

- Sen huomaa, myötäili työnantaja.

- Esi-isämme rakensivat sataman alunperin jo satoja vuosia sitten tälle paikalle. Silloin asutus keskittyi lähistölle, koska sataman ansiosta tämä osa saaresta oli hyvien kulkuyhteyksien varrella. Myöhemmin kansa kiintyi saareen enemmän ja henkilöliikenne

laivareiteillä väheni. Asutus siirtyi nykyiselle paikalleen saaren eteläpuolelle, missä on kauniimmat hiekkarannat tämän kallion sijasta. Hiekkaranta on otollisempi paikka kunnon rantabileitä varten. Eteläpuolellehan rakensimme taannoin lentokentän, joka hoitaa nykyään henkilöliikenteen ja tulevaisuudessa lisääntyvien turistien kuljetuksen.

- Mielenkiintoista. Miten saatte rahaa tuontituotteiden ostamiseen? Onko teillä myös vientituotteita?

- Taloudellinen tilanteemme on nykyään heikentynyt. Sitä en voi kieltää. Aikaisemmin teimme mm. koruja ja koriste-esineitä puusta ja muista luonnon materiaaleista, joita vietiin ulkomaille. Niiden kysyntä tosin romahti kun Amerikasta alkoi levitä kaikenlaista rihkamaa ympäri maailmaa. Sen lisäksi tuotamme herkullisia kalaruokia, jotka olivat suosittuja ulkomailla. Kalaruokaa myytiin lähinnä Japaniin, mutta sen vienti loppui kun sikäläiset ruokailijat mieltyivät sittemmin tonnikalaan.

- Lentoja ja turisteja on helpompaa ja kannattavampaa hankkia sellaiseen maahan, jossa talous on vakaalla pohjalla.

- Ymmärrän toki. Mutta ottakaa huomioon, että turismi nimenomaan toisi meille tuloja, jolloin taloutemme lähtisi taas uuteen nousuun. Tämä on vain ohimenevä krapulavaihe meidän taloushistoriassamme.

Näytettyään paikkoja, saaren johtaja päätti viedä vieraansa lempikuppilaansa, *Malibu Bar*:iin. Hän halusi esitellä viihtyisää ja ystävällistä ajanviettopaikkaa. Autonkuljettajan hän lähetti takaisin ateljeehen ja sanoi soittavansa hänelle, kun tarvitsee taas autoa.

- Mitä haluat juoda? kysyi johtaja. - Täältä saa todella hyvien drinkkien lisäksi myös puna- ja valkoviiniä, sekä erittäin hienoa shamppanjaa.

- Minä otan kaljan, vastasi työnantaja. - Janottaa niin pirusti.

- Okei, kaksi kaljaa siis, huikkasi johtaja tarjoilijalle.

# Myrskyisä meri

Paavo oli tullut rannalle etsimään Hjuua. Hän muisti, kuinka Dios oli ihmetellyt, miksi hän on niin kiinnostunut Hjuan katoamisesta. Oikeastaan hän ihmetteli sitä itsekin. Hän ei tuntenut Hjuua, mutta jotenkin tämän katoaminen kalvoi häntä.

Paavo muisteli päivää, jolloin Hjuu katosi. Sinä päivänä hän oli rannalla ottamassa aurinkoa ja uimassa. Lähtiessään rannalta, hän oli nähnyt isä Fredrikin saarnaamassa väkijoukolle. Hän oli lähtenyt kävelemään hotellille, mutta oli matkalla kulkenut eräiden pihajuhlien ohi, jolloin innokas isäntäväki oli kutsunut hänet juhlimaan. Hän ei ollut tuntenut juhlijoita ennestään, mutta oli kuitenkin liittynyt mielellään seuraan. Sinä iltana hän oli juonut paljon ja ollut todella humalassa. Juhlissa tarjoiltu booli oli nimittäin ollut erittäin hyvää. Lopulta hän oli mennyt hotelliin nukkumaan joskus aamuyön tunteina.

Katoamisiltaa muistellessaan Paavo kulki rannalla, kunnes kohtasi sattumalta Retan. Tämäkin oli tullut vielä etsimään Hjuua.

– Onko sinulla mitään uutta tietoa Hjuasta? kysyi Paavo Retalta.

– Ei. Olen kolunnut koko rannan moneen kertaan läpikotaisin, mutta en löydä hänestä jälkeäkään. Pelkään kaikkein pahinta, vastasi Reta.

– Minullakaan ei ole tietoa. En ymmärrä, miten joku voi kadota noin jäljettömiin.

– Olen koko tämän ja eilisen päivän etsinyt häntä ja yrittänyt miettiä, minne hän olisi voinut mennä sen jälkeen, kun erosimme *Malibu Bar*:n edustalla.

– Teidän seurassannehan oli joku Jasna-niminen nainen? Oletko tavannut häntä Hjuan katoamisen jälkeen?

– Näin hänet eilen poliisiasemalla, kun meitä molempia kuulusteltiin. Hän kertoi, ettei muista paljoakaan koko illasta, ja että oli lähtenyt suoraan kotiin erottuaan minusta ja Hjuasta.

– Eli hän kuitenkin muisti erotilanteen. Missä hän asuu?

– Tästä rannalta suoraan pohjoiseen päin.

- Ja Hjua asuu lännessä, joten he eivät siis kulkeneet samaa matkaa.
- Eivät. Muistan kyllä, että me kaikki lähdimme eri suuntiin.

Paavo ja Reta jatkoivat keskustelua vielä hetken aikaa. Sen jälkeen Reta lähti kotiin, koska hän oli jo todella väsynyt kaiken etsimisen jälkeen. Hän toivoi saavansa unta, vaikkei etsintä vielä ollutkaan tuottanut tulosta.

Paavo jäi vielä miettimään katoamisiltaa. Hän oli lähtenyt pihajuhlista yöllä, mutta ei muistanut, mihin kellonaikaan. Hän ei muistanut matkasta hotellille paljoakaan, mutta pikkuhiljaa hänen muistinsa palautui hivenen verran. Hän muisti, että yöllä oli ollut todella tuulista. Pihajuhlat eivät olleet kaukana rannasta, joten tuuli tuntui sielläkin kovalta. Paavo muisti kävelleensä rannalle katsomaan myrskyä. Hän oli seissyt rannalla pitkään katselemassa aaltoja, joiden vaahtopäät löivät todella kiivaasti rantaan. Oliko se ollut vain aaltojen pauhua, vai oliko jostain kuulunut jonkun kaatuvan veteen?

## Viimeinen ilta

Saaren johtaja ja lentäjien työnantaja istuivat baarissa keskustellen erinäisistä asioista.

- Työnantajan asemassa minun täytyy olla selvillä siitä, mitä alaiseni tekevät, sanoi työnantaja. - Minulla on edelleen pieni epäily siitä, onko lentoemäntä oikeasti sairastunut.

- Näithän sinä, kuinka kipeä hän oli.

- Olihan hän kalpea ja hieman huonovointisen näköinen. Saattoi hän olla sairas, mutta ei mielestäni pahasti. Hän ei vaikuttanut uupuneelta.

- Hmm, ehkä. Totta puhuakseni olen itsekin joskus epäillyt, onko apulaiseni joskus valehdellut minulle olleensa sairaana. Yhtenä päivänä hän on tuntunut puhuvan puhelimeen siihen malliin, kuin olisi saanut kutsun juhliin. Ja seuraavana päivänä hän soittaa minulle olevansa sairastunut.

- Hän on varmaan ollut krapulassa. Olen tässä ihmetelty, että miten te pystytte työskentelemään, kun juhlitte niin usein?

- Me vain pystymme, naurahti johtaja. - Jo esi-isämme ryyppäsivät paljon. Kenties krapulamme on aikojen saatossa kehittynyt siedettävämmäksi. Siitä huolimatta kyllä meilläkin koetaan kovia krapuloita, jolloin ei pysty tekemään mitään. Mutta yleensä vain lähdemme töihin krapulasta huolimatta ja kenties otamme jokusen drinkin myös työpäivän aikana.

- Meillä Suomessa suhtautuminen alkoholiin on sentään tiukempaa. Työpäivän aikana ei sovi olla alkoholin vaikutuksen alaisena, joten juhlinta painottuu vahvasti viikonlopuille.

- Meillä taas ei oikeastaan ole viikonloppuja. Kukin viettää vapaapäivän silloin tällöin, mutta me emme vietä niin kiireistä elämää, että meidän tarvitsisi säännöllisesti varata viikkoaikataulustamme vapaapäiviä. Siten ei myöskään tule moraalista ongelmaa työpäivänä ryyppäämisestä, kun kaikki päivät ovat tavallaan työpäiviä.

-Epäilen, että lentoemännällä on sama ideologia. Tiedän, että hän käy vapaa-aikanaan usein baarissa juhlimassa. Ja nyt hän on jäänyt tänne lorvimaan voidakseen ryypätä sillä ajalla, jonka pitäisi olla työaika, ja jolta ajalta hänelle maksetaan päivärahoja. Olen niin varma siitä! Harmi, etten pysty todistamaan asiaa.

-Minun mielestäni sinä murehdit tuota asiaa liikaa. Olet tullut tänne ja havainnut, että hän on poppamiehen hoidettavana. Sen voit raportoida eteenpäin, eikä ole enää sinun murheesi, mikäli hän huijaa tai ei.

-Hmm, niinpä. Enhän minä voi kontrolloida toisen ihmisen jokaista liikettä. Mutta silti häntä tarvittaisiin töissä. Oli asian laita mikä tahansa, toivon hänen palaavan pian töihin.

-Poppamiehellämme on varmasti lääkkeitä kaikkiin tilanteisiin.

He tilasivat lisää juotavaa ja alkoivat keskustella lentojen lisäämisestä. Työnantaja piti saarta edelleen mahdollisena turistikohteena, mutta ei ollut kuitenkaan täysin vakuuttunut. Pelkkä ryyppäminen ei olisi välttämättä kestävä idea markkinoinnissa. Yht'äkkiä heidän pöytänsä hyökkäsi nainen.

-Puhuitteko te juuri markkinoinnista? kysyi nainen selvästi humalaisella äänellä.

-Kyllä puhuimme, mutta se on minun ja tämän suomalaisen välinen asia, vastasi johtaja.

-Aih, tekö siis olette suunnittelemassa turistilentoja tännepäin? kysyi nainen lentäjien työnantajalta.

-Mahdollisesti, vastasi työnantaja kiusaantuneena. - Mitä sitten?

-Ilmoittakaa matkustajille, että tällä saarella katoaa ihmisiä, sanoi nainen salaperäisesti.

-Miten niin katoaa? Kuka nyt on kadonnut? ihmetteli työnantaja.

-Älkää välittäkö hänen hourailuistaan – hänhän on umpitunnelissa, kiiruhti johtaja sanomaan - toivoen samalla, ettei nainen oikeasti puhuisi Hjuan katomisesta. Sen paljastuminen ei tekisi hyvää saaren maineelle.

- Minä en houtraile, intti nainen. - Minä olen ehkä vähän ottanut, koska minä olen huolissani Hjuasta. Hän katosi kaksi päivää sitten yöllä, eikä hänestä ole kuulunut mitään.

- Miten hän katosi? kysyi työnantaja.

- Syyllinen voi olla joku täältä baarista, vastasi nainen. - Kyllä, minä olin silloin täällä Hjuan ja erään kolmannen kanssa, kun lähdimme kaikki kotiin.

- Ja hän ei sitten koskaan palannut kotiinsa? Luuletko, että joku baarissa ollut olisi lähtenyt seuraamaan häntä?

- Varmasti on joku seurannut. Jäljet veivät rannalle. Kahdet jäljet. Pois tuli vain yhdet. Mutta nekin kaikki ovat jo aallot huuhtoneet pois.

- Miten sinä sitten olet nähnyt ne jäljet, jos niitä ei enää ole? ihmetteli johtaja. - Kävitkö rannalla kyseisenä yönä?

- Tiesitkö sinä katoamisesta jotain? kysyi työnantaja äkkiä johtajalta.

- Eeh, tiesin kyllä. Poliisille on tehty ilmoitus kadonneesta henkilöstä, vastasi johtaja.

- Minä... en käynyt rannalla. Mutta... ystäväni kulki rannan ohi. Ja näki jäljet. Hän kertoi niistä minulle seuraavana iltana, sen jälkeen kun minua oli kuulusteltu.

- Onko poliisi saanut asiaan mitään selvyyttä? kysyi työnantaja johtajalta.

- Ei, mitään ei ole selvinnyt. Hjuaa ei ole etsinnöistä huolimatta löytynyt rannalta eikä vedestä.

- Ymmärtänet varmaan, että turistilentoja ei voi lisätä ennen kuin tämä on selvitetty.

- Mutta kyllähän ihmisiä katoaa muuallakin päin maailmaa!

- Katoaa kyllä, mutta Bilehile-saaren ollessa kokonaan uusi turistikohte, sen täytyy olla mahdollisimman nuhteeton ja riskitön.

- Hyvä on. Olet oikeassa, myönsi johtaja. - Selvitämme katoamistapauksen mahdollisimman nopeasti. Jasna – sehän sinun nimesi on?

- Enkö minä huomannut esittäytyä äsken? ihmetteli nainen. - Kyllä, minä olen Jasna.

- Et sinä esittäytynyt. Sinä vain tunkeuduit pöytäämme, vastasi johtaja. - Kuka tämä sinun ystäväsi on ja mitä hän teki rannan lähetyvillä katoamisyönä?
- Hän on poppamies, vastasi Jasna. - Hän kertoi olleensa hakemassa yrtejä lääkkeisiinsä.
- Keskellä yötä hakemassa yrtejä? ihmetteli työnantaja.
- Hän ei halua, että kukaan näkee, mistä hän hakee yrtejä, vastasi Jasna. - Näin hän on aina tehnyt, ja vaikka monet ovat hänet nähneetkin öisillä retkillään, ei kukaan ole sitä suuremmin kummastellut.
- Minkälaisia yrtejä hän hakee? kysyi työnantaja. - Tai minkälaisia lääkkeitä hän niistä tekee?
- Eikai sillä niin väliä ole, tokaisi johtaja pikaisesti. Hän ei halunnut työnantajan saavan tietää tarkemmin, millaisia rohdoksia poppamies pystyy valmistamaan. - Peruslääkkeitä hän valmistaa lähinnä vatsatautia, päänsärkyä, flunssaa ja krapulaa varten.
- Niin ja jotain erikoisempia lääkkeitä... sanoi Jasna, mutta vaikenen huomattessaan johtajan katsovan häntä murhaavasti.
- Kuten lääkettä *tapaijaa* vastaan? kysyi työnantaja.
- Sitäkin, sitäkin, sanoi johtaja nopeasti juuri ennen kuin Jasna ennätti avata suutaan. Hänhän ei ollut tietoinen koko taudista, jota ei ole olemassakaan. - Mutta palataanko takaisin aiheeseen? Mitä poppamies tarkalleen näki rannalla?
- Minähän kerroin. Hän näki kaksien jälkien johtavan rannalle, mutta vain yhdet jäljet palasivat takaisin, vastasi Jasna. - En tiedä sen tarkemmin.
- Kuka kiinnittää huomionsa joihinkin jalanjälkiin rannalla, jos ei tiedä että mitään vakavaa on tapahtumassa tai jo tapahtunut? ihmetteli johtaja. - Varsinkin pimeässä keskellä yötä?
- En tiedä. Hän on toisinaan kummallinen mies – vaikkakin hyvä ystäväni – ja oikeastaan ainoa ystäväni, sanoi Jasna ääni hieman painuen.

-Meidän on jututettava poppamiestä heti aamulla, sanoi johtaja. - Kummallista, ettei hän ole puhunut minulle mitään. Eihän hän ole poliisillekaan puhunut?

-Ei minun tietääkseni. Ehkä hän ei pidä pelkkien jälkien näkemistä tarpeeksi isona asiana? mietti Jasna.

-Jäljet huuhtoutuivat pois samana yönä, ja juuri sitä poliisi on harmitellut. Miten niistä kertominen ei olisi tarpeeksi iso asia? ihmetteli johtaja.

-En tosiaan tiedä. Kyselkää häneltä, sanoi Jasna kiusaantuneena.

-Hm. Sanoit aiemmin, että ”*syyllisen täytyy olla joku joka oli täällä baarissa*”. Mitä sinä sillä tarkoittit? kysyi työnantaja.

-Niin, ehkä... aloitti Jasna ja mietti sitten lyhyesti. - Jos joku on nähnyt hänet täällä baarissa ja päättänyt lähteä seuraamaan häntä? Täällä oli paljon ihmisiä vielä sulkeutumisen aikaan.

-Onhan se mahdollista, tuumi johtaja. - Mutta sitä emme saa tällä keskustelulla selville. Puhun huomenna poppamiehelle. Hän saa luvan kertoa asioista tarkemmin.

Jasna alkoi tuntea olonsa huonoksi liiallisen juomisen vuoksi, joten hän päätti lähteä kotiin. Johtaja ja työnantaja keskustelivat jälleen turistihankkeesta. Työnantajan mielestä tähänastiset koelennot, joilla on jo jonkin verran tuotu matkustajia saarelle, ovat onnistuneet tyydyttävästi. Saari ei ole tuottanut ongelmia matkustajille, ja jos Hjuan katoaminen saadaan selvitettyä, ei pitäisi olla mitään ongelmaa viedä eteenpäin esitystä lentojen lisäämisestä.

Äkkiä baariin astui sisälle johtajan apulainen. Hän suunnisti suoraan johtajan ja työnantajan luokse.

-Herra johtaja, aloitti apulainen hengästyneenä. - Yritin soittaa teille tärkeän asian vuoksi, mutta puhelimenne on kiinni. Onneksi autonkuljettajanne tiesi tuoda minut tänne.

-Tottakai minulla on puhelin kiinni kun minulla on tapaaminen tärkeän vieraan kanssa, vastasi johtaja. - Mikä nyt on niin tärkeää?

-Vientiämme uhkaa katastrofi! Eräs kuriirimme on jäänyt kiinni ulkomailla tullissa ollessaan kuljettamassa hamppuerää EU:n alueelle, sanoi apulainen hädissään.

- Hiljaa! torui johtaja. - Etkö ymmärrä milloin ei ole hyvä hetki puhua tällaisista asioista!
- Salakuljetatteko te kannabista ulkomaille? kysyi työnantaja yllättyneenä.
- Eeh, vain pieniä määriä, yritti johtaja sopertaa.
- Olkoonkin pieniä määriä, ja olkoonkin miten laillista täällä, mutta monissa muissa maissa se on laitonta! sanoi työnantaja tyrmistyneenä.
- Tämä on vain väliaikaista. Kerroinhan teille taloudellisesta tilanteestamme, selitteli johtaja. - Lupaan luopua salakuljetuksesta heti kun turistit alkavat tuoda verotuloja.
- Olet salannut tekeväsi laitonta huumekauppaa ja myös sen, että saarella on vastikään tapahtunut outo katoaminen. Mitä muuta sinä olet vielä salannut?
- En ole salannut mitään muuta!
- Minä luulin että hän tiesi liiketoimista, sanoi apulainen yllättyneenä.
- Nyt hän ainakin tietää, joten sinä voinet olla jo hiljaa, sanoi johtaja kyynisesti. - Olet nyt erotettu.
- Vai erotettu? Perutko erottamisen, jos lupaan olla hiljaa? suivaantui ex-apulainen.
- En peru. Ei ole enää mitään mistä olla vaiti, totesi johtaja.
- Paitsi se, ettei *tapaija*-nimistä tautia ole olemassakaan, suolasi ex-apulainen.
- Miten niin ei ole? Eikö sinulla ole mitään käsitystä terveystiedosta? yritti johtaja hämätä. - Jo pikkulapsillekin kerrotaan eri taudeista.
- Mitä tämä nyt on? kysyi työnantaja entistäkin tuohtuneempana.
- Kuulin kuinka puhuitte lentoemännän kanssa ennen tämän herran saapumista tänne, paljasti ex-apulainen. - Olitte valmis valehtelemaan hänelle taudista, koska sen vuoksi hän oli tulossa tänne ja te saitte mahdollisuuden puhua hänen kanssaan liikeasioista.
- En voi uskoa, että olet valehdellut minulle alusta asti! Olen todella pettynyt, sanoi työnantaja.

-Ex-apulaiseni valehtelee! Minähän sanoin jo, ettei minulla ole enempää salattavaa. Älkää uskoko selvää hätävalhetta! Hän vain halusi kostaa minulle keksimällä uuden salaisuuden, johtaja selitteli.

-Ai niinkö? Oliko se tauti nimeltä *tapaija*? kysyi ex-apulainen työnantajalta.

-Oli, vastasi työnantaja. - Miten niin?

-Kierretäänkö tämä baari ja kysytäänkö ihmisiltä, tuntevatko he kyseisen taudin? kysyi ex-apulainen johtajalta.

-Hyvä on. Minä myönnän. Tautia ei ole olemassa, eikä lentoemäntä ole sairaana, sanoi johtaja. - Emmekö voisi kuitenkin jättää asian sikseen. Eihän se vaikuta matkailuun mitenkään, kun kyse on lähinnä teidän yhtiön sisäisestä asiasta? sanoi johtaja.

-Emme voi. Olet valehdellut minulle ja pimittänyt minulta tietoa, jyräsi työnantaja uhmakkaasti. - Minä lähden nyt pois tästä baarista. Tässä on aivan tarpeeksi kestettävää. En halua kuulla enää, mitä muuta sinä olet satuillut!

Työnantaja lähti ulos niin tuohtuneena, että oli vähällä jyrätä alleen erään baarin tarjoilijan, joka oli juuri kantamassa suurta tuoppipinoa tiskattavaksi. Työnantaja oli niin käärmeissään, että olisi halunnut lähteä saarelta sillä punaisella minuutilla, mutta hän tiesi, että aikaisemmin tuodut matkustajat oli otettava mukaan seuraavana päivänä. Varaslähtö ei siis ollut mahdollinen.

Illalla Paavo tuli hotellille. Hän söi iltapalaa hotellin ravintolassa, mutta ei lähtenyt enää juhlimaan. Seuraavana päivänä olisi palattava takaisin Suomeen, eikä kukaan ollut edes pyytänyt häntä sinä iltana juhlimaan. Syötyään hän meni huoneeseensa ja alkoi heti nukkua.

Paavo näki unta. Unessa hän oli jälleen rannalla. Hän seisoi ja katseli raivoavaa merta. Aallot vyöryivät rantaa kohti ilman tyyntymisen merkkejä. Oli yö ja oli todella pimeää. Paavo kuuli riütelyä. Hän erotti kaksi hahmoa etäällä, jotka sättivät toisiaan. Hän ei erottanut kuitenkaan sanoja. Sitten Paavo seisoi aivan heidän vieressään. Toinen hahmoista oli selin Paavoon aivan tämän edessä, eikä Paavo tunnistanut, kuka hän oli. Mutta toinen hahmo Paavosta

hieman eteenpäin katsoi suoraan Paavoja kohti – huomaamatta tätä kuitenkaan. Aivan kuin Paavo ei olisi ollut siinä. Paavo tunnisti hänet Hjuaksi. Paavo katsoi toista hahmoa takaapäin, mutta ei edes osannut sanoa, oliko tämä mies vai nainen. Hän kuuli riitelyn, muttei erottanut sanoja eikä edes sukupuolta riittelijöiden äänistä. Tarkemmin katsottuaan Paavo mietti, olisiko toinen hahmo Migol? Hän oli jo melkein varma asiasta, kunnes hahmo yhtäkkiä näyttikin enemmän naiselta. Hahmo oli edelleen selin Paavoon päin. Jos tämä olisi nainen, voisiko se olla Jasna? Yht'äkkiä hahmo otti pari askelta kohti Hjuaa, löi tätä ja otti hänestä kiinni. Hahmo kulki eteenpäin rettuuttaen Hjuaa kohti merta. Paavo tunsu kuinka tämä ei voinut olla totta. Tämä oli painajaista, josta oli pystyttävä heräämään. Mutta hän ei herännyt. Oman unensa vankina hän katsoi paikallaan, kuinka tuntematon hahmo raahasi Hjuan mereen ja painoi tämän pään veden pohjaan. Aallot pauhasivat, eikä Hjuaa näkynyt pimeässä merenkäynnissä enää lainkaan. Hetken päästä hahmo palasi vedestä rantaan. Paavo näki hahmolla hänen omat kasvonsa. Hän heräsi painajaisestaan huutaen.

## 7. päivä

### Välirikko

Aamulla saaren johtaja puhutteli poppamiestä ateljeessään liittyen Hjuan katoamiseen sekä edellisen illan tapahtumiin.

- Halvatus ex-apulaiseni meni eilen illalla paljastamaan sille lentäjien työnantajalle yhtä ja toista kiusallista, mitä täällä on tapahtunut! harmitteli johtaja.

- Eli mitä? kysyi poppamies.

- Esimerkiksi sen, että lentoemännän sairaus on pelkkää valhetta, jossa hänen lisäksi minä ja sinä olemme mukana!

- Vietävä! Juuri kun uskoin että hän oli viimein nielemässä koko pajunköyden.

- Vaan toisin kävi. Pitäisikö meidän varoittaa lentoemäntää? Onhan hän vielä täällä?

- On on! vakuutteli poppamies hieman oudosti. - Minä voin toki käydä varoittamassa häntä.

- Hyvä on. Muuten, tapasin eilen Jasnän ja hän kertoi, että sinä olisit nähnyt rannalla joitakin jälkiä samana iltana kuin Hjuua katosi, aloitti johtaja. - Pitääkö tämä paikkansa?

- Hmm, kyllä taisin nähdä, vastasi poppamies. - Miten niin?

- Miksi et ilmoittanut jäljistä poliisille? Poliisi olisi varmasti kiinnostunut niistä tutkinnassaan.

- Enhän edes tiennyt mistään katoamisesta silloin, kun näin jäljet. Seuraavana päivänä kun kuulin Hjuan kadonneen, menin uudestaan rannalle tarkistamaan jälkiä. Silloin poliisi oli jo paikalla tekemässä saman havainnon kuin minä: jäljet olivat jo huuhtoutuneet mereen.

- Olisit voinut kuitenkin kertoa poliisille, mitä olit nähnyt. Ja mitä niissä jäljissä edes oli niin kiinnostavaa, että päädyit silloin yöllä tutkimaan niitä?

- Jäljissä selkeästi tuli kahdet askeleet toisiaan kohti - molemmat eri suunnista. Sitten ne yhtyivät ja sotkeutuivat. Aivan kuin siinä oltaisiin oltu piknikillä. Roskiakin oli ympärillä.

- Miksi sitten edes kerroit jäljistä Jasnalle, jos niissä ei kerran ollut mitään ihmeellistä?

- Satuin tapaamaan Jasnan seuraavana päivänä, ja hän kertoi Hjuan katoamisesta ja että oli aiemmin ollut kuulusteltavana. Minä sitten kerroin hänelle käyneeni katoamisyönä rannalla kun olin palaamassa hakemasta yrtejä läheisestä metsästä. Hän kysyi, näinkö siellä jotakin erityistä ja minä sanoin että en oikeastaan muuta kuin kahdet askelten jäljet, jotka kohtasivat.

- Jasna kyllä sanoi, että olit kertonut askelten kohdanneen ja sitten vain yksien askelten johtaneen pois.

- Hän on käsittänyt jotakin väärin. Puhuin kaksista askeleista, en kolmista. Ensimmäiset askeleet johtivat piknik-paikalle ja toiset askeleet sieltä pois. Eli kaikki jäljet kuuluivat yhdelle ihmiselle.

Saaren johtaja piti poppamiehen selitystä kummallisena. Ensin tämä oli antanut ymmärtää, että kahdet askeleet olivat tulleet rannalle. Sitten tämä oli muuttanut kertomustaan, että kyse olisi vain yhdestä ihmisestä. Johtaja ei kuitenkaan jatkanut keskustelua pitempään. Hän halusi pohtia rauhassa, ilmoittaisiko asiasta poliisille.

Vähän ajan kuluttua lentokapteeni, perämies ja lentäjien työnantaja tulivat johtajan ateljeehen sanomaan hyvästit ennen lähtöään matkustajineen takaisin Suomeen. Työnantajalla ei ollut minkäänlaisia haluja jatkaa lentoja Bilehile-saarelle.

- Me lähdemme nyt, sanoi lentäjien työnantaja kiukkuisena. Ja minun puolestani reittikoneet eivät enää koskaan tule käymään saarellane!

- Ei, älkää! pyysi johtaja. - Se, mitä on tapahtunut, ei tule toistumaan. Ja jos turistit eivät käy saarellamme, me kaikki saarelaiset näännymme nälkään ja janoon!

- Se ei totisesti tule toistumaan! sanoi työnantaja päättäväisesti. - Ja minun puolestani teidän syntinen kansanne sietääkin nääntyä räävittömän elämänsä vuoksi.

- Mutta ottakaa edes jäähyväismalja seurassani.

- Hah hah. Tuohon keppukkaan me emme enää kapsahda!

- Siinä tapauksessa minun täytyy lakiemme mukaisesti karkottaa teidät *Petos*-saarelle, uhkasi saaren johtaja.

- Jos saatte meidät kiinni! Me lähdemme nyt – emmekä palaa!

Ja niin työnantaja, kapteeni ja perämies lähtivät kiireen vilkkaa ateljeesta. Pihalla he huomasivat johtajan auton ja päättivät varastaa sen päästäkseen pakoon pelottavaa rangaistusta.

- Suunta kohti hotellia, käski työnantaja lentokapteenia, joka oli mennyt auton rattiin. Me käskemme kaikkia matkustajiamme lähtemään kentälle hippulat vinkuen!

- Selema, vastasi kapteeni. - Pitäkää kiinni mistä saatte – tässä helvetin rakkineessa ei näytä olevan minkäänmoisia turvavöitä.

- Sen lahopään mielestä elämä ei vissiin saa olla liian vaaratonta, kommentoi perämies turvavöiden puutetta.

- Se asia on tullut minulle harvinaisen selväksi, sanoi työnantaja.

Auto nieli hiekkaista soratietä renkaat ulvoen. Onneksi tiellä kävelleet ihmiset tajusivat jo äänestä hypätä pois matalentoa kulkeneen helvetinrakkineen edestä. Äänitorvea ei tietenkään ollut.

Edessäpäin häämötti risteys, josta tuli kääntyä vasemmalle. Lentokapteeni tunsu takapuolensa kuumenevan kun hän tunnisti risteyksestä oikealta tulevan koneen panssarivaunuksi, joka oli juuri kääntämässä tykkiään heitä kohti.

- *Take Cover!* huusi kapteeni, ja kaikki painoivat pänsä matalaksi *Ison Bertan* pamauttaessa kuulan heitä kohti. Kuula otti avoautosta mukaansa tuulilasit, mutta muuten lentäjät selvisivät säikähdyksellä. Tapauksen johdosta lentokapteeni ei kuitenkaan pystynyt katsomaan hetkeen eteensä, ja yhtäkkiä panssarivaunu olikin melkein auton konepellin edessä. Kapteeni teki jyrkän väistöliikkeen vasemmalle onnistuen juuri ja juuri väistämään tankin.

Tuuli heilutti korkeaa ja isolehtistä palmua, jonka latva notkui banaanitertuista, jotka - matkan päättyessä pamaukseen – tipahtivat onnettomuusautoon kuin kolikot rahapelissä, kun joku syöttää lantin juuri oikealla hetkellä.

- Minä näen banaaneja, sanoi työnantaja saatuaan ison tällin auton ajettua päin palmua.

– Mmhm hmmh, kuului perämiehen suusta, jonka yksi banaani oli tukkinut.

– Missä minä olen? kysyi lentokapteeni toinnuttuaan lyhyestä tajuttomuudesta. Hänen harvinaisen paksut, keltaiset hiuksensa olivat valahtaneet kasvoille. Tai ei. Eivät ne hiuksia olleet.

Johtaja kurvasi paikalle toisella autolla. Ilmeisesti häellä oli niitä vielä ainakin tusina.

– Eikö ollutkin nerokasta laatia puhelu armeijan pojille? kysyi johtaja.

– Harvinaisen älytöntä, vastasi työnantaja päätään pidellen.

– En enää koskaan syö banaaneja, mutisi perämies saatuaan banaanin pois suustaan.

Lentäjät kompuroivat ulos rusinaksi menneestä autosta ja lähtivät juoksemaan kohti hotellia – kuka mitenkään pystyen. Saaren johtaja käski kuljettajaansa jatkaa takaa-ajoa. Lentäjien työnantaja nosti vauhtinsa aivan uskomattomiin lukemiin kuullessaan suorastaan ärjyvän moottorin aivan selkänsä takana.

– Mitä se mieleton nyt aikoo? ihmetteli työnantaja ajatuksissaan.

Hän juoksi juuri erään talon viertä, ja huomasi aivan edessään ylhäällä palotikkaat. Nopea ponnistus ja hän jäi roikkumaan tikkaiden alimmasta puolasta nostaen itseään käsillään niin ylös kuin suinkin kykeni. Samassa saaren johtajan auto vilahti hänen alitse.

Tässä vaiheessa työnantaja ymmärsi kuntoiluharrastuksesta olleen hyötyä. Hän ei uskaltanut tiputtautua takaisin alas, sillä muuten johtaja olisi kääntynyt takaisin ja ajanut hänen päältään. Niinpä hän heilautti jalkansa talon seinää vasten ja alkoi kiivetä käsillään tikkaita ylöspäin avittaen kiipeämistä astumalla jaloillaan seinää pitkin, kunnes sai jalkansakin alimalle puolalle. Sen jälkeen kiipeäminen talon katolle oli helppoa.

Samaan aikaan saaren johtaja oli vaihtanut kohteensa perämieheen, joka oli jäänyt lentokapteenista hieman jälkeen. Perämies katsoi hätääntyneenä takaa lähestyvää ajoneuvoa, jonka takapenkillä istuvan saaren johtajan ilme oli samalla armoton, julma ja mielipuolinen.

Katsoessaan taakse, perämies ei huomannut edessään olevaa avattua viemäriä. Maa loppui hänen altaan ja hän humahti alas viemäriin saaden refleksinomaisesti kiinni viemäriin tikkaiden puolivälistä, minkä ansiosta hän ei satuttanut jalkojaan putomalla viemäriin pohjalle.

Saaren johtajan autolle ei käynyt hyvin. Oikeanpuoleinen eturengas vajosi samaan aukkoon, mihin perämieskin oli pudonnut, aiheuttaen sen, että pyörän noustessa takaisin maan pinnalle se rikkoutui terävään viemäriin aukon kulmaan, minkä seuraksena lujaa ajanut auto ei enää totellut ohjausta, vaan kaartui oikealla olevalle pienelle torille, jossa se pysähtyi pulppuavaan vesilähteeseen pistäen sen pikku paloiksi. Johtaja ei pystynyt päälleen virtaamasta vedestä huolimatta pitämään päätään kylmänä. Hän raivosi tovin autonkuljettajalleen, joka ei kuitenkaan ilmaissut minkäänlaista vastausta päästään virtaavan veren vuoksi.

Tällä välin lentokapteeni kerkesi juosta hotelliin ja pyytää kuuluttamaan kaikkia Suomesta tulleita lähtemään kiireen vilkkaa lentokentälle. Työnantaja katseli torin tapahtumia talon katolta lähtien hiljalleen kiipeämään takaisin alas. Perämies uskalsi jo varovasti kurkistaa viemäriin aukosta ulos huomaten tilanteneen muuttuneen. Hän kapusi ylös, näki lentokapteenin juoksevan ulos hotellista häntä kohti – samalla kun saaren johtaja oli alkanut juosta kapteenia kohti. Perämies viittoili kapteenille kiivaasti osoittaen johtajaa. Kapteeni lisäsi vauhtiaan huomattuaan takaa-ajajansa.

Lentäjien työnantaja keskeytti alaskiipeämisen ja tarkisti tilanteen katsomalla juoksijoita kohti. Johtaja ei ollut vielä tikkaiden kohdalla, mutta eipä hän enää edes näyttänyt muistavan koko työnantajaa. Niinpä työnantaja kapusi melkein tikkaiden alapäähän ja jäi odottamaan muutamaksi sekunniksi, jotta johtaja ehtisi tämän alapuolelle.

Hän hyppäsi johtajan päälle kaataen tämän katuun ja antoi samalla nyrkillään tällin suoraan päähän. Johtaja hirmustui ja sai nostettua itsensä pystyyn suuressa raivonpuuskassaan, vaikka työnantaja roikkui hänessä kiinni kuin takiainen. Johtajan yrittäessä irrottaa

työnantajan otetta itsestään, tämä otti johtajasta kuristusotteen ja pakotti johtajan polvilleen maahan.

Samaan aikaan perämies ja kapteeni olivat ennättäneet juosta kauemmas ja ensimmäiset matkustajat olivat tulleet ulos hotellista. Työnantaja tunsu konekiväärin piipun takaraivossaan ja kuuli äänen:  
– Päästäkää hänet irti.

Sotilas seiso i työnantajan takana uhkaavana, eikä työnantajan auttanut muu kuin päästää p i ru irti.

- Herra johtaja, oletteko kunnossa? kysyi sotilas.
- Missä te oikein olette kupanneet? kysyi johtaja vihaisesti sotilaalta.
- Herra johtaja, armeijan voimavarat ovat heikot teidän vähäisten tukienne vuoksi.
- Alkaako sotilas arvostelemaan minua?
- En ala, herra johtaja.
- Mitä tuo äskeinen sitten oli, jos ei arvostelua?
- Arvostelua, herra johtaja.
- Antakaa olla laitimmainen kerta, tai joudutte konekiväärien syötiksi.
- Kyllä, herra johtaja.

Tämän lyhyen keskustelun aikana työnantaja ehti liueta paikalta kohti lentoasemaa. Kun saaren johtaja oli huomannut paon, saattoi työnantaja kuulla takaansa huudon, joka oli armottoman selvästi:

- TUL-TA!

Työnantaja alkoi juosta siksakkia ottaen yhä suurempia harppauksia. Sarjatuli viuhusi ilmassa ja piiskasi soratietä vääjäämättömästi työnantajan kintereillä sotilaan tulittaessa laajalla säteellä *Schwarzenegger*-ilme kasvoillaan. Kun työnantaja katosi kulman taakse karistaen kaikki luodit kannoiltaan, sekosi sotilas lopullisesti ja alkoi pyöriä tulittaen holtittomasti ympärilleen.

Talojen ikkunat pirstoutuivat ja seinät saivat luotiverhoilun, mutta suureksi onneksi kehenkään siviiliin ei osunut. Kaikki läheisessä hotellissa olleet Suomesta saapuneet turistit olivat ulkona, matkalla kohti lentokenttää.

He kaikki, Paavo mukaan lukien, kokivat kauhun hetkiä sotilaan tulittaessa ympäriinsä hullun lailla. Lopulta tilanne päättyi siihen, että sotilas ampui vieressään ollutta saaren johtajaa ja tämän jälkeen itsensä. Paikalle hälytettiin kaksi ajoneuvoa. Sairasauto vielä jotenkuten hengissä olevalle johtajalle ja ruumisauto kuolleelle sotilaille. Lopulta ymmärrettiin soittaa poliisikin.

Kun ampuminen oli ohi, Paavo ja muut turistit lähtivät juoksemaan kohti lentokenttää. Kenelläkään ei ollut halua jäädä selvittelemään tilannetta saarelle, jossa ammuskellaan. Oli ehdittävä lentokoneeseen.

Juostessaan Paavo tunsi olevansa murheen murtama saaren tapahtumien vuoksi. Ampumakohtauksen vuoksi hän oli järkyttynyt, mutta silti hänen ajatuksensa olivat enimmäkseen Hjuan katoamisessa. Hän ei muistanut yöllä näkemäänsä painajaista. Hän muisti vain kuinka oli juovuspäissään painanut Hjuan meren pohjaan. Hän ei muistanut, että oli todellisuudessa vain seissyt rannalla havaitsematta lainkaan Hjuua tai ketään muutakaan. Hän muisti hukuttaneensa tämän.

Muiden turistien jatkaessa juoksemistaan lentokentälle, Paavo pysähtyi yht'äkkiä. Hän ei tuskaltaan pystynyt enää juoksemaan. Vaikka hänellä oli mahdollisuus päästä pois saarelta, hän ei halunnut. Hän halusi tunnustaa hukuttamisen poliisille. Sitä hän ei pystyisi tekemään saarelta pakenemisen jälkeen. Paavo mietti, miksi ihmeessä hän tappoi Hjuan, mutta vaikei tiennyt tähän vastausta, hän tiesi kuitenkin ettei mikään voisi muuttaa sitä totuutta, että hän on tappanut Hjuan. Hän lähti kulkemaan kohti poliisiasemaa.

Poliisiasemalla Paavo vangittiin tunnustuksen ja lyhyen kuulustelun jälkeen. Paavon syyllisyys haluttiin edelleen tutkia, ja häntä päätettiin pitää vangittuna toistaiseksi. Jos tunnustus osoittautuisi jossain vaiheessa valheelliseksi, hän saattaisi päästä vapaaksi. Jos tunnustusta ei voitaisi osoittaa valheelliseksi, Paavolle voitaisiin langettaa kuolemantuomio.

# Vapaus ja vankeus

Lentoemäntä heräsi tietämättä mitään aamun tapahtumista. Avatessaan silmänsä hän hymyili tietäessään, että työnataja lähtisi samana päivänä pois. Avattuaan silmänsä hän kauhistui. Hän ei ollut enää johtajan ateljeen vierashuoneessa, vaan jossain muualla. Mutta sitä hän ei vielä tiennyt, koska hän ei nähnyt mitään.

Hetken aikaa lentoemäntä hapuili ympäriinsä etsien valonkatkaisijaa – luullen pimeyden johtuvan siitä, että huoneessa olisi säkkipimeää. Sitten kuului narahdus.

– Ahaa, neiti taitaakin olla herännyt, kuului poppamiehen ääni hyvin läheltä.

– Miksen minä näe mitään? Kysyi lentoemäntä kauhuissaan.

– Sinähän olet hyvin, hyvin sairas – etkö muista? vastasi poppamies todella inhottavalla äänellä.

– Mitä sinä olet tehnyt minulle?

– En mitään muuta kuin näytellyt työnantajallesi että parantaisin sinut tappavan taudin kynsistä. Mutta ei sentään tehdä näytelmästä totta! Ajattelehan nyt: työnantajasi on juuri tällä hetkellä tekemässä lähtöä saarelta. Jos hän tietäisi sinun olevan jo parantunut, niin hänhän ottaisi sinut mukaansa ja joutuisit palaamaan töihin. Mutta kun sinä et ole vielä aivan terve, niin sinä voit jäädä vielä tänne.

– Miksi minä en näe mitään? Vastaa!

– Etkö sinä jo tajua? Minulla ei ollut tarkoituksenani parantaa sinua. Sehän oli jo alunperin mahdotonta koska sinä olit muutenkin terve. Joten minä päätin myrkyttää sinut. Lääke, jota eilen joit, ei nimittäin ollut *tapaija*-tautia vastaan. Ei tietenkään, sillä eihän sellaista tautia ole olemassakaan! Miten sinä typerä blondi kuvittelitkaan, että jokin neste voisi olla lääkettä sellaiseen tautiin, jota ei ole?

– Sinä sanoit lääkkeen olevan hämäystä työnantajaani varten!

– Niin, ja eikös se tehonnutkin aika hyvin? Hän on varmasti edelleen siinä uskossa, että sinä et ole vielä työkykyinen.

– Mitä sinä haluat minusta?

- Älä murehdi, en ole kovinkaan kiinnostunut sinusta. Itseasiassa sokeana sinusta ei ole juuri mitään hyötyä, koska et osaisi tehdä mitään ilman silmiä.

Lentoemäntä pelästyi poppamiehen sanoja niin, että kokeili sormillaan silmiään. Ne olivat sentään tallella.

- Älä pelkää, sanoi poppamies. - En tarkoittanut edellistä lausettani kirjaimellisesti.

- Sinä jäät kiinni tästä! Johtaja tulee tänne minä hetkenä hyvänsä ja pelastaa minut!

- Ai niin, taisin unohtaa mainita sinulle jotakin: siirsin sinut yöllä... toisaalle. Vaivuit jostain syystä niin syvään uneen, ettet herännyt matkalla edes omaan kuorsaukseesi.

- Minä en kuorsaa!

- Valitettavasti asia on toisin, mutta tilanteen huomioon ottaen sen pitäisi olla sinun huolenaiheistasi vähäisin.

- Ja mikä sitten on suurin huolenaiheeni sen lisäksi, että olen menettänyt näköni?

- Hmm, ehkäpä se, että meidän pikku näytelmämme loppui eilen illalla. Näkösi lisäksi olet menettänyt työnantajasi luottamuksen. Mutta mitä tulee meidän kahden välille, sinun on uskottava, että minä hoidin näytelmän loppuun asti. Mutta yleisön poistumisen jälkeen joku muu kertoi työnantajallesi, että sairastumisesi oli ihan sinun omaa keksintöäsi.

- Mitä? Tietääkö hän sen varmasti? Äsken vielä vakuutit, että hän ei tiedä totuutta!

- Typerinkin katsoja tietää näytelmän loputtua, ettei se ollut totta. Mutta toisaalta: viisainkaan katsoja ei välttämättä tiedä, mikä on näytelmää ja mikä ei. Ja mitä tulee näyttelijöihin, he eivät välttämättä aina tiedä, mitä näytelmää he näyttävät ja kenen ohjaamana.

- Mistä ihmeen näytelmästä sinä puhut? Olet onnistunut huijaamaan minua täysin ja tiedät, etten voi sinulle mitään. Olisi sentään kohtuullista, että puhuisit minulle suoraan, etkä kierrellen! Mitä sinä aiot tehdä minulle nyt?

-Juuri nyt minä aion kertoa sinulle totuuden. Kuten äsken sanoin, työnantajasi on edelleen siinä uskossa, ettet sinä ole työkykyinen. Katsohan kun minä annoin sinulle eilen myrkkyä nimenomaan iltalääkkeenä. Se myrkky vei sinulta näön. Aiemmin antamani myrkyt tekivät sinulle vain huonon olon ja muodostivat riippuvuutta. Ennen eilistä iltalääkettä työnantajasi oli tullut luokseni kertomaan, että johtajan apulainen oli paljastanut kupletin juonen. Työnantajasi pyysi minua näyttämään sinulle, miltä tuntuu sairastua oikeasti vaaralliseen tautiin. Ja minä lupasin rahallista korvausta vastaan tehdä niin. Joten minulla ei ole sinulle mitään käyttöä enää.

Poppamies valehteli lentoemännälle työntäjän osallisuudesta myrkytykseen. Todellisuudessaahan poppamies oli kuullut nimen omaan saaren johtajalta, että huijaus oli paljastunut.

-Se ketku! raivostui lentoemäntä – Hän siis osti minulta näkökyvyn pois rahalla voidakseen kostaa minulle.

-Rauhoitu. Olen varma että hänkin olisi järkyttynyt, jos olisin kertonut hänelle että tekisin sinusta sokean. Hän vain pyysi että tekisin sinusta hyvin sairaan *väliaikaisesti* - paljon sairaamman kuin tähän asti. Sokeudestasi hän ei tiedä mitään.

-Miten tämä sokeus voisi olla väliaikaista? Olet pilannut koko loppuelämäni!

-Loppuelämäsi? Se ei ole paljoa, mikäli epäonnistut tehtävässä, jonka sinulle kohta annan. Jos selviydyt siitä, pääset näkemään erään Hjuan. Todellakin *näkemään* hänet omilla silmilläsi. Voit siis saada näkösi takaisin.

-Hjua? Kuka hän on?

-Eräs nainen, jonka sieppasin hiljattain. Mutta säilytetäänhän se meidän pikku salaisuutena?

-Ja mikä se tehtävä on, josta puhuit? Äsken sanoit, ettet tarvitse minua enää.

-Minä en tarvitse sinua enää. Olet valehdellut rumasti ja mielestäni oli oikeudenmukaista rankaista sinua siitä. Minun puolestani voisit jo saada näkösi takaisin. Mutta suunnitelmat muuttuivat kun eräs ystäväni teki minulle tarjouksen, josta en voinut kieltäytyä.

Poppamies ei halunnut järkyttää lentoemäntää yhdellä kertaa enempää, joten hän pakotti tämän juomaan unilääkettä ja lepäämään ennen seuraavaa vaihetta hänen suunnitelmissaan. Hän uskoi, että poliisi yrittäisi pian tavoittaa häntä kuulusteluja varten liittyen Hjuan katoamiseen. Sen verran epäilevältä saaren johtaja oli aamulla vaikuttanut.

Mutta johtaja ei aamulla ollut tiennyt, että poppamies oli yöllä vienyt lentoemännän pois ateljeesta ja palannut sitten varmistamaan, ettei katoamista huomattaisi ennen kuin lentäjät ovat lentäneet tiehensä. Lentäjien ja johtajan välisen takaa-ajon alettua oli poppamiehellä ollut mainio tilaisuus kadota ja tulla tarkistamaan, joko lentoemäntä oli herännyt.

Saapuessaan lentokoneelle työnantaja, lentokapteeni ja perämies havaitsivat johtajan ex-apulaisen lentokoneen luona. Työnantaja ei ollut vielä kertonut kapteenille ja perämiehelle, millaisen keskustelun hän oli käynyt edellisenä iltana saaren johtajan ja tämän erotetun apulaisen kanssa.

- Tuo mies yrittää estää lähtöämme, sanoi lentokapteeni.

- Rauhoitu, vastasi työnantaja. - Hän ei ole enää johtajan apulainen. Hänet erotettiin eilen. Tuskin hän meitä yrittää estää.

- Olkaa kilttejä ja kuunnelkaa minua, pyysi ex-apulainen. - Kuten hän juuri sanoi, johtaja erotti minut eilen. Mietin asioita viimeyönä ja uskon, että johtaja tulee tekemään kaikkensa minun pääni menoksi. On todennäköistä, että minut tuomitaan jonkin tekaistun rikoksen varjolla ja karkotetaan *Petos*-saarelle. Tai jos minua ei tuomita, niin vähintäänkin johtaja kieltää ketään ottamasta minua enää töihin. Niinpä minulla ei ole muuta mahdollisuutta kuin lentää kanssanne Suomeen ja anoa sieltä turvapaikkaa.

- Tottakai sinä pääset mukaamme, sanoi työnantaja. - Sinä avasit eilen silmäni ja paljastit minua vastaan juonitut valheet.

- Siis mistä tässä on kyse? Mitkä valheet? Ja miksi hänet erotettiin? kysyi lentokapteeni ihmeissään.

-Hän puhui eilen saaren johtajalle heidän harjoittamastaan kannabiksen salakujetuksesta. Ja koska minä olin paikalla ja kuulin mitä hän sanoi, johtaja erotti hänet salakuljetuskuvion paljastumisen vuoksi. Sitten hän kertoi vielä, kuinka lentoemäntä oli tekaissut koko sairastumisensa johtajan ja poppamiehen avustuksella.

-Köh, mitä? Valehteliko lentoemäntä sairaudestaan? perämies teeskenteli yllättyneenä.

-Ei voi olla totta! myötäili kapteeni.

-Ilmeisesti hän onnistui huijaamaan meitä kaikkia! sanoi työnantaja.

-Ja nyt hän jää tänne viettämään lisää lomaa kun me lähdemme pois - kuvitellen että me tulemme vielä takaisin hakemaan hänet! ihmetteli kapteeni.

-Eikö meidän pitäisi käydä hakemassa hänet mukaan? kysyi perämies.

-Ei! vastasi työnantaja. - En halua nähdä häntä enää. Selvittäköön itse, miten pääsee täältä pois sitten kun on kyllästynyt lomailuun. Hänen työsuhteensa päättyy heti kun pääsen takaisin Suomeen.

Turistit saapuivat lentokoneelle hengästyneinä. Kaikki astuivat nopeasti sisään koneeseen suoraan kentältä. Saaren johtajan ex-apulainen oli hakenut jostain porrasauton ja kinnittänyt portaat lentokoneen kylkeen.

Perämies laski sisään tulleet matkustajat ja totesi, että yksi puuttui. Lentäjillä ei kuitenkaan ollut halua jäädä odottamaan yhtä matkustajaa, sillä viranomaiset saattaisivat tavoittaa heidät millä hetkellä hyvänsä. Pääasia oli päästä pois saarelta ja miettiä myöhemmin jatkotoimenpiteitä. Kone ajoi kiitoradalle, kiihdytti moottoreitaan ja lähti nousuun. Lentäjät ja matkustajat olivat järkyttyneitä saaren tapahtumista, mutta toisaalta jo helpottuneita, että pääsivät saarelta pois.

## Jäähyväiset

Suomalaisten koneen noustua taivaalle, isä Fredrik ja Hjer olivat tulleet rannalle ja keskustelivat suruissaan epäonnistuneesta tehtävästään.

– Me, aloitti Isä Fredrik puhjeten kyyneliin. – Me emme kykene tähän. Tämä kansa on poltellut aivonsa taivaan tuuliin.

– Isä... aloitti Hjer.

– Ei poika, ei kannata. Tämä kansa on syntinen ja ansaitsee joutua kadotukseen.

– Entä nyt?

– Voimani ovat loppu. Minun on saatava levätä. Ota ja mene. Ja pidä pääsi.

– Jos tahdon pitää pääni, minun on seurattava sinua, Opettaja.

– Sinun ei kuulu seurata minua, vaan minun jälkiäni. Ja ennen kuin ne johtavat sinne, minne minä olen nyt menossa, ne johtavat metsään.

– Metsään? Miksi?

– Kyllä. Synkinpään metsään. Paikkaan, jossa villipedot vaanivat, jossa ei voi elää ilman Herran suojelusta.

– Mitä minä siellä tekisin?

– Vain Luoja yksin tietää.

Ja niin Isä Fredrik nousi. Hjer jäi katsomaan hänen hiekkaan painamiaan askeleita kun hän käveli vesirajaan. Hän kastoi varpaansa ja pysähtyi kuin kokeillakseen veden lämpötilaa. Se oli miellyttävää. Hän jatkoi kävelemistään kastellen kaapunsa. Hjer saattoi nähdä hänen askeleensa veden pohjassa. Isä Fredrik tunsu veden ulottuvan jo kaulaan saakka. Hän pysähtyi.

– Vielä on paljon tehtävissä, hän sanoi. Mutta minä en ole siihen kykenevä. Minä olen...

– Isä, ei! huudahti Hjer ja otti askelen opettajaansa kohti.

– Ei, Hjer, ei sentään! Sinä et saa tulla! Sinulla on vielä voimia ja elämä edessäsi.

Hjer tunsi itsensä murtuneeksi ja hylätyksi kyläksi. Autioksi. Elottomaksi. Sellaiseksi, josta ei enää koskaan voinut tulla suurta ja eloisaa kaupunkia. Kaikki suuri oli poissa. Hänet oli jätetty.

Isä Fredrik laski valkean kaapunsa hupun alas ja käveli veden pinnan alle. Hjer jäi kauhusta sekaisena odottamaan, josko hän ilmestyisi uudestaan pintaan. Mutta Isä Fredrik jatkoi kävelemistään veden pohjassa. Hän käveli päivän ja yön, lepäsi toisena päivänä ja hukkui, jatkoi sitten kävelemistään ja kolmannen päivän päätyttyä hän ymmärsi erehdyksensä. Tämä tie ei vienyt paratiisiin, vaan alimpaan helvettiin.